

Заведно

специално издание

за теб с любов!

Да бъдеш чул и разбран
Да принадлежиш

Ти си обичан!
Ти си необходим!

За Вашето здраве...

Целувки!
Поздравки!
Бесшумни!
В устни здравейте!
В едно ръце!

За Вашето семейство...

Гарантия!
Поздравки!
Неудържан!
Семейството е в основата на здравия живот!

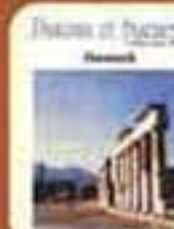

ЗОВ-МЕДИЯ ВИ ПРЕДЛАГА БЕЗПЛАТНИ КОРЕСПОНДЕНТНИ И ИНТЕРНЕТ КУРСОВЕ

online: www.zov-media.org, e-mail: info@zov-media.org
кореспондентно: 9010 Варна - 10, Пощенска кутия 56
телефон: 052/ 33 33 99

За Вашата култура...

Паразитите!
Рухомките!
Палеонтологията!
Кралецът на Барку тайноста на древните цивилизации!

За Вашите деца...

Най-важното!
Занимания!
Решенията!
Най-важният момент в живота на детето е когато се роди!

За Вашия живот...

Цели!
Чувства!
Успех!
Възрастните са в едно ръце!

За Вашият Бог...

Ваша! Забравете!
За вас!
Евангелията са първата стъпка за всеки, който иска да бъде разбран!

За Вашата Библия...

Откъде е тя?
Защо е тя?
Най-важното!
Тайните на Библията могат да бъдат разбрани!

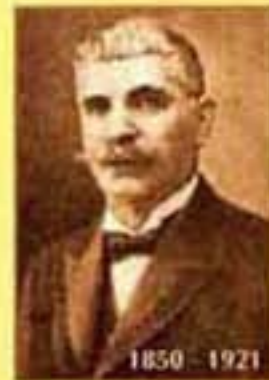

- Истината за края на света
- Истината за Библейските пророчества
- Истината за ада
- Истината за скрита
- Истината за събитията
- Америка и пророчеството
- Фактът за пророчеството

ЗА КОНТАКТИ:
9010 Варна - 10
Пощенска кутия 56
Тел.: (052) 333 399
(052) 68 440
Email: info@zov-media.org
www.zov-media.org

Библейско учение ви предлага **БЕЗПЛАТНИ** курсове за дистанционно изучаване на Библията:
> "Освободи ученика на Библията" - ще ви помогне да изучавате Библията по най-лесния начин.
> "Открийте - Библията специално писана за вас" - в 26 лекции online и по пощата.
> "Тайните на пророчеството" - разкрийте тайните на пророк Даниел в 22 лекции по пощата.

"Аз не знам под нещото друга книга, по-полезна и тъй всеобща, каквато е Библията...
Там дето Библията се знае и гете, злините са сурини, а добродетелите са трайни спътници на живота. Учудвам се, че тази Свята книга много слабо се знае у нас не само от миряните, но и от духовниците."
Иван Вазов

Творбата Библия те очаква!

- БИБЛИЯ - твърди корици (175/250)
- БИБЛИЯ - меки корици (175/250)
- БИБЛИЯ - среден формат (148/210)
- БИБЛИЯ - малък формат (105/155)
- НОВ ЗАВЕТ И ПСАМИ - едър шрифт (140/200)

За поръчка:
Издателство НОВ ЖИВОТ
София - 1839, кв. "Враждебна"
ул. "Осма" №49, тел.: 02/846 62 53
www.newlife-bg.com
orders@newlife-bg.com

ТЕМИ

3 **ДА СЕ СРЕШНЕШ С ПРИЯТЕЛ**

26 **ДА СЪХРАНИШ ПРИЯТЕЛСТВОТО**

СТАТИИ

- 4 **Ти си обичан!**
- 7 **Не можеш без това**
- 10 **Нуждаеш се от промяна**
- 16 **Признай си, че грешаш**
- 18 **Да принадлежиш**
- 20 **Сигурността на обещанията**
- 23 **Новият живот е за теб!**
- 27 **Духовна зрялост**
- 30 **Ти си необходим**
- 33 **Най-важното познание**
- 36 **Да бъдеш чут и разбран**
- 41 **Когато се съмняваш**
- 44 **Щастливи заедно**

Към читателя

Това специално издание е предназначено за всеки, който иска да се срещне с Исус. То не облича Библията, а разкрива личността на Христос чрез нея. Не ни убяждава в намеренията на Бога, а разкрива Неговото приключило отношение към нас. Не се занимава с догазванията за съществуването Му, а представя Неговата безкрайна любов. То не предлага слонни, прогълтими и лъвовагани начини за праведно самоусъвършенстване и за достигане на единство с Божеството, нито как казва, че това може да стане извержен и от само себе си. То ни показва, че Исус е съвсем близо до всеки от нас, само на няколко крачки. Неговият поглед е отправен към нас, Той иска да стане приятел. Но тези няколко крачки, дори не крачки - стъпки, трябва да извървим ние. Това специално издание се опитва да опише тези стъпки и как можем да ги извървим, за да останем завинаги при Исус.

ЗАЕДНО

Български, второ издание

съставили
Издателство „Нов живот“
редактор
Елена Иванчева
артисти: д-р
Христо Ганчев
компютерна обработка
Борян Бонев

©Издателство "Нов живот" 2007
ISBN-10: 954-719-196-9
ISBN-13: 978-954-719-196-9
1838 София, кв. Връзкабна
ул. Осен № 49,
телеф.: 02/840 62 53
e-mail: newlife@newlife-bg.com
http://www.newlife-bg.com

Перъчетата
на DVD

Последните
събития от
библейските
пророчества

Български християнски медии

ХРИСТИЯНСКА
МИСЪЛ

Християнски се-Мед
телевизион "Нова
Създадена България"

www.edcibg.tv

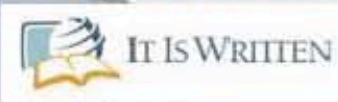
Християнско радио
"Гласът на
инициативата"

БЪЛГАРСКИ: 49-ти източен
сектор, www.newlife.org
www.edcibg.net

Вестник
"Християнска
дъщеря"

e-mail: xi@trudal.net
тел.: 82/ 840 62 53
www.edcibg.net

Световни християнски медии

Hope Channel
International

www.hopeiv.org

Three Angels
Broadcasting
Network

www.3abn.org

The Voice of
Prophecy

www.vop.com

It Is Written

www.written.org

Breath of Life

www.breathoflife.tv

Adventist World Radio

www.awr.org

Amazing Facts

www.amazingfacts.org

ДА СЕ СРЕЩНЕШ
С ПРИЯТЕЛ

любовта - стана причина за нещастията и смъртта. Но дори и в страданието, последица и резултат от зреха, се открива Божията любов. Писано е, че Бог прокле земята заради човека (Битие 3:17). Но тръните и бодилите, трудностите и изпитанията, превръщащи живота на хората в живот на труд и зряжи, бяха пак за негово добро като част от обучението, необходимо според Божия план за възстановяването му от разрухата и дезрадацията, които зрехът беше причинил. Макар и не такъв, какъвто е бил създаден, светът не е само скръб и нещастия. Самата природата ни дава толкова много надежда и утеха. Бодилите имат цветове, на върха на бодливо стебло разцъфва красива до съвършенство роза.

„Бог е любов“ - е написано на всяка разтваряща се пъпка, на всяко стръкче трева. Птиците, които озласят въздуха с песните си, съвършените багри на цветята, които изпълват въздуха с аромат, величествените горски дървета с техните мозъци зелени корони - всичко свидетелства за нежната бащинска зряжа на нашия Бог и за желанието Му да направи Своите деца щастливи.

Божие Слово разкрива Неговия характер. Сам Той изяви Своята безкрайна любов и състрадание. Когато Моисей се помоли: „Покажи ми славата Си“, Господ отговори: „Ще направя цлати Ми доброта да премина пред теб“ (Изход 33:18, 19). Това е Неговата слава. Когато премина пред Моисей, Бог обяви: „Господ, Господ милостив, снисходителен и дълготърпелив, Който изобилства с доброта и истина, проявява милост към хиляди, прощава нечестие, престъпление и зряж“ (Изход 34:6, 7). Той е „бабен на гняв и много милосърден“ (Йона 4:4), „защото на твоя удоволствие в това да показва милост“ (Михей 7:18).

Бог привлича сърцата ни чрез неизброими доказателства за Своята любов по небето и земята. Стреми се да ни разкрие Себе Си чрез природата, както и чрез най-дълбоките и нежни земни връзки, които човешките сърца могат да познаят. И все пак тези неща представят несвършено Неговата любов. Макар че са ни дадени всички доказателства, неприятелът на доброто до такава степен е заслепил умовете на хората, че те гледат към Бога със страх; смятат Го за строг и не прощаващ, за Същество, Чиято главна цел е строгата справедливост, за безпощаден съдия, за суров възискателен кредитор. Сатана описва Твореца като такъв, Който наблюдава хората много внимателно, за да забележи всяка тяхна слабост или зряшка и да ги накаже. Точно затова Исус дойде да живее сред хората за да разкрие пред света безпределната Божия любов.

Божият Син слезе от небето, за да ни открие Отец. „Никои човек не е виждал никога Бога; Единородният Син, Който е в обятията на Отец, Той Го изяви“ (Йоан 1:18). „Никои не познава Отец освен Синът и онзи, на когото Синът е благоволил да Го открие“ (Матей 11:27). Когато един от учениците моли: „Покажи ми Отец“,

Исус отговаря: „Толкова време съм с вас и не си ли Ме познал, Филипе? Този, който е виждал Мен, виждал е Отец; как казваш ти: „Покажи ми Отец?“ (Йоан 14:8, 9).

Когато описва Своята земна мисия, Исус казва: „Господ Ме е помазал да проповядвам евангелието на бедните; изпратил Ме е да излекувам съкрушените по сърце, да прогласявам освобождение на пленниците и възстановяване на зрението на слепите, да пусна на свобода узетените“ (Лука 4:18). Това беше Неговата работа тук на земята. Той обикаляше, вършейки добрини, и лекуваше всички узетявани от Сатана. Имаше цели села, в които не се чуваха стенанията на болни в нито един дом, защото Той беше минал оттам и ги беше излекувал. Делата Му доказваха Неговата Божествена мисия. Любов, милост и състрадание се разкриваха във всеки Негов жест; сърцето Му преливаше от нежно съчувствие към хората. И най-бедните, и най-скромните не се страхуваха да се приближат до Него. Дори малките дечица бяха привлечени. Те обичаха да седят на коленете Му и да се възират в замисленото Му лице, излъчващо толкова доброта и любов.

Исус не скриваше истината, но я казваше винаги с любов. В отношенията си с хората Той беше тактичен и деликатен. Никога не постъпваше грубо, никога без нужда не изричаше и една строга дума, никога не причиняваше ненужна болка. Не осъждаше човешките слабости. Порицаваше лицемерието, неверието и нечестията; но съсъзи задавяха гласа Му, когато укоряваше.

Той плака за Ерусалим - града, който толкова много обичаше и който отказа да приеме Него - „Пътя, Истината и Живота“. Евреите бяха отхвърлили Спасителя, но Той се отнасяше към тях със съчувствие и нежност. Целият Му живот бе живот на себеотрицание и внимателна зряжа за другите. Всеки човек бе скъп за Него. Макар винаги да се държеше с Божествено достойнство, Той разбираше всяко човешко същество и се отнасяше с нежно съчувствие към всеки член на Божие семейство. В лице-

то на всички хора Той виждаше разрушени от зреха същества, чието спасение беше целта на Неговата земна мисия. Такъв е характерът на Христос, разкрит в живота Му.

Такъв е характерът и на Бога. В сърцето на Отец са изворите на Божественото състрадание към хората, разкрито и изявено чрез Христос. Исус, нежният, съчувствителен Спасител, беше „Бог излявен в плът“ (1Тимотей 3:16).

Именно за да ни изкупи, Исус живя, страда и умря. Стана „човек на скръби“, за да можем ние един ден да участваме заедно с Него във вечната радост. Бог позволи на Своя любим Син, да слезе от един свят на неопикуема слава, в свят, поразен и отровен от зряж, помрачен от сянката на смъртта и проклятието. Позволи Му да напусне обятията на Неговата любов и поклонението на ангелите, за да преживее срама, оскъблението, унижението, омразата и смъртта. „Наказанието, докарващо нашия мир, се стовари върху Него; и с Неговите рани ние се изцелихме“ (Исаия 53:5). Вижте Го в пустинята, в Гетсимания и на кръста! Непорочният Син на Бога поема върху Себе Си товара на зреха. Този, Който винаги е бил едно със Своя Отец, почувства страшната раздяла между Бога и човека, причинена от зреха. Затова Той простена в азонията Си: „Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?“ (Матей 27:46). Товарът на зреха, чувството за неговата ужасна чудовищност, за отделието на човека от Бога, което той причинява, съкрушиха сърцето на Божия Син.

Но тази велика жертва не бе принесена, за да породи в сърцето на небесния ни Баща любов към човека, нито пък, за да Го накара да пожелае да ни спаси. „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Нашият небесен Баща ни обича не заради великото изкупление - напротив, Той предвидя изкуплението, защото ни обича. Христос бе средството, чрез което Бог можеше да излее Своята безпределна любов върху един паднал в зряж свят. „Бог в Христос при твърдаше света със Себе Си“ (2Кор.

ТИ СИ ОБИЧАН

Природата и Божие откровение свидетелстват в еднаква степен за любовта на Бога. Нашият Баща на небето е Източникът на живота, на мъдростта и радостта. Позледнете само чудните и прекрасни творения в природата. Помислете за тяхната удивителна приспособеност към нуждите и щастието не само на човека, но и на всички живи създания. Слънчевата светлина и дъждът, които освежават земята, хълмовете, моретата и полята, говорят за любовта на Твореца. Бог е, Който задоволява ежедневните нужди на всички Свои създания. Псалмистът Давид е изразил това така:

Очите на всички очакват от Теб
и Ти им даваш храната навреме.
Отваряш ръката Си
и задоволяваш желанието
на всяко живо същество.

Псалм 145:15, 16

Бог създаде човека съвършено свят и щастлив; и земята, изваяна от ръцете на Създателя, нямаше никакъв недостатък, нищо необходимо не беше в недостиг. Престъпването на Божия Закон - Закона на

„Бог е любов“
е написано на всяка
разтваряща се пъпка,
на всяко стръкче трева.

„Страсти Христови“
ще ви срещне
лице в лице
и сърце със сърце
с Божочовека, дошъл преди
двадесет века на нашата
планета. Ще ви направи
непосредствени участници
в заключителните сцени от
земния живот на Исус Христос.

СТРАСТИ ХРИСТОВИ

Луксозна, пълноцветна,
104 стр., твърди корици

Тази книга е уникална по съдържание. Тя отразява най-великото, най-важното събитие, което се е случило на земята и във Вселената - смъртта на Исус Христос на кръста. Цялата човешка история е повлияна от него. То е вътъкано в най-фините дантели от живота на човечеството и засяга съдбоносно всяка личност.

Вижте логото на стр. 48

5:16). Той страдаше заедно със Своя Син. С азонията в Гетсиманската градина, със смъртта на Голгота сърцето на безкрайната Любов плащаше цената на нашето изкупление.

Исус казва: „Затова Ме обича Моят Баща, защото

отдавам живота Си, за да го взема пак“ (Йоан 10:17). „Моят Баща Ви обича толкова много, че Ме е обикнал още повече, защото дадох живота Си, за да Ви изкупя. Като станал Ваш Заместник и Гарант, като отдадох живота Си, поемайки върху Себе Си Вашите задължения, Вашите престъпления, аз станал още по-скъп на Своя Отец; защото чрез Моята жертва Той може да бъде справедлив и в същото време да оправдае всеки, който вярва в Мен.“

Никой освен Божият Син не би могъл да осъществи нашето изкупление. Защото единствено Този, Който бе в обятията на Бог-Отец, можеше да ни Го открие. Само Този, Който познаваше висините и дълбините на Божията любов, можеше да я открие и покаже. Нищо по-малко от безкрайната жертва, принесена от Христос за потъналото в грях човечество, не би могло да изрази любовта на Бог-Отец към хората.

За размишля:

Безпоздната Божия любов към свят, който не Го обичаше!

НЕ МОЖЕШ БЕЗ ТОВА

Човекът беше създаден силен, уравновесен и мъдър. Беше съвършен и в пълна хармония с Бога. Мислите му бяха чисти, побудите - святи. Но поради непослушанието, неговите сили му бяха покварени и егоизмът зае мястото на любовта. Чрез нарушението и престъпването на Божия Закон неговото естество се промени до толкова, че му беше вече невъзможно със собствени сили да се съпротивява на злото. Той стана пленник на Сатана и щеше да остане такъв завинаги, ако Бог не се беше намесил. Намерението на изкушителя беше да осуети Божия план при сътворението на човека и да презизвика окаянство и опустошение. А после да обвини за злото Бог, Който го е сътворил.

В своето безрешино състояние човекът с радост общуваше с Онзи, „в Когато са скрити всички съкровища на мъдростта и знание то“ (Кол. 2:3). Но след зрехопадението престана да намира радост в светостта и пожела да се скрие от Божието присъствие. Необновеното сърце не е в хармония с Бога и не намира радост в общуването с Него.

Грешникът не може да бъде щастлив в Божието присъствие; той би се отвърщавал от общуването със святи същества. Ако му бъде разрешено да влезе в небето, за него не би имало никаква радост. Духът на безкористна любов, който царува там (всяко сърце да откликва на сърцето на безпределната Любов), не би докоснал струните на душата му. Неговите мисли,

„Бог толкова възлюби света, че даде Своя единороден Син.“ Даден Го не само да живее между хората, но и да понесе зреховете им и да умре като жертва за тях. Христос се приравни с интересите и нуждите ни. Той, Който бе едно с Бога, свърза Себе Си с нас чрез връзки, които никога няма да бъдат разкъсани. Исус „не се срамува да ги нарича братя“ (Евреи 2:11). Той е нашата Жертва, нашият Адвокат, нашият Брат, носещ нашия човешки образ пред престола на Отец; и през безкрайните векове Той ще остане едно с човечеството, което е изкупил - Човешки Син. И всичко това, за да бъдем спасени от разрухата и дезрадацията на зреха, за да можем да отразяваме Божията любов и да споделим радостта от светостта.

Цената, платена за нашето изкупление, безкрайната жертва на небесния ни Баща, изразяваща се в отдаването на живота на Неговия Син за нас, трябва да ни помогне да придобием правилна представа за онава, което можем да станем чрез Христос. Когато видя височината, дълбочината и ширината на Божията бащина любов към заживащото човечество, възхитеният от Бога апостол Йоан се изпълни с преклонение, възхищение и страхопочитание; и като не можа да намери подходящи думи, с които да изрази величнето и нежността на тази любов, той призова света да се възледа в нея: „Вижте каква любов ни е дал Отец - да се наре чем Божи чедра“ (1Йоаново 3:1). Каква висока стойност придава на човека това положение! Чрез престъпването на Закона човешките синове станали поданици на Сатана. Чрез вяра в изкупителната жертва на Христос синовете на Адам могат да станат синове на Бога. Чрез приемането на човешко естество Христос направи възможно чрез връзка с Него отново да станем достойни да бъдем „Божии синове“.

Никъде не може да се намери подобна любов! Деца на небесния Цар! Какво скъпоценно обещание! Тема за най-дълбоко размисление! Безпоздната Божия любов към свят, който не Го обичаше! Колкото повече изучаваме Божия характер в светлината на кръста, толкова повече ще разбираме милостта, нежността и прощението, съчетани с безпристрастие и справедливост. По-ясно ще различаваме любовта, която е безкрайна, и нежното съчувствие, превъзхождащо милостта и състраданието на майката към нейното своенравно и непослушно дете.

AMAZING FACTS ви представя поредицата ИСТИНАТА ЗА...

ИСТИНАТА ЗА АДА *ЩЕ ТУРИ ЛИ АДА ЗАВИНАГИ?*

Най-голямото теологично обръщение е по въпроса за ада. Истината за това зрехо се гледа: Какво е ада? Какво ще бъде съдбата на грешника? Бог ни дава анимационни филми, които ще ни дават отговори на тези въпроси. За да станем по-добри ученици на Библията.

ИСТИНАТА ЗА БИБЛИЙСКИТЕ ПРОРОЧЕСТВА

Хора от всички страни ни казват, че обръщането към Библията е пророчество на да разберат, какво ни носи бъдещето. Постоанно излизат филми, които и видео саитове с информацията на този темат. Как да станем добри ученици на истината.

Истината за края на света

Край на света! Апокалипсис! Говорят за края на света, докато други се правят за това време. Библията ни открито казва за това, какво ще се случи с всички грешници в този свят. Как да станем добри ученици на истината.

Америка и пророчествата

Това сайт ще ви помогне да разберете всестранно истината за Америка и нейното бъдеще. Разберете събитията, предсказани в Библията.

Истината за Съботата

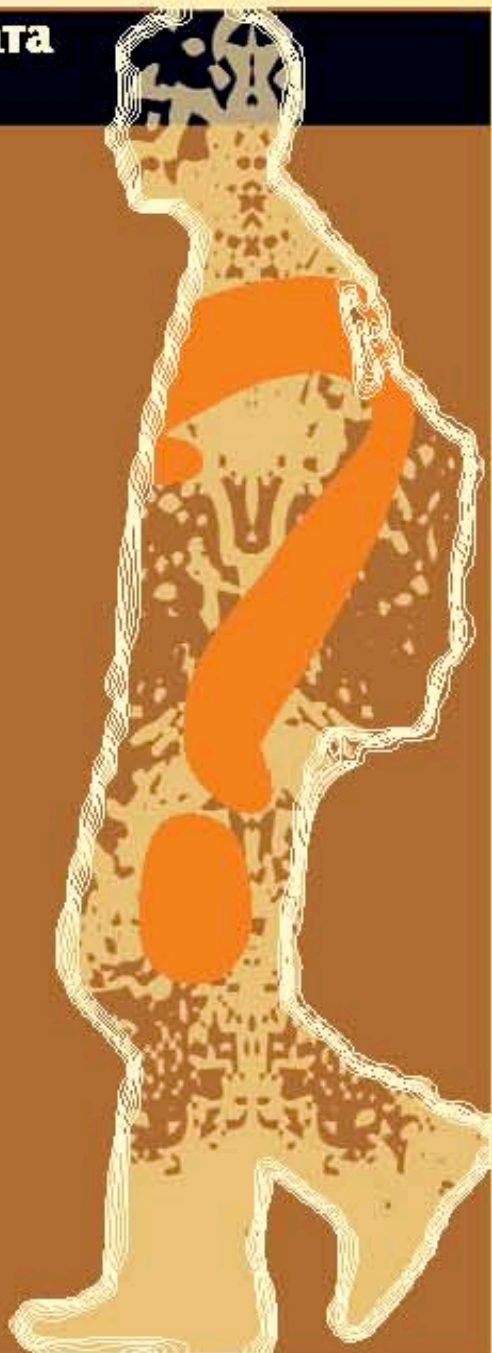
Много хора имат свои идеи за съботата. И всички тези идеи имат много недостатъци. Какво ги прави по-добри от другите идеи? Тук ще открити доказателства, за да станете добри ученици на истината.

Истината за Смъртта

Много са теорията за смъртта. За една смърт и за друга и за много и за всички страни и безсмъртност. Друга теория, че това е любовта, която ни дава и друга теория... Тук ще открити истината за смъртта. Библията ви казва истината.

Библията и Кино

„Откъде станаха тези глупости“, „Човек от друг космос“, „Създаването на човека“, „Смъртта и съзнанието“, и други водещи теми на този сайт ще ви дават да прочетете всички подробности за създаването на човека и на цялото създание в него.

царство“ (Йоан 3:3). Идеята, че е необходимо само да се развие доброто, което човек носи в себе си, е пазубна измама. „Плътският човек не възприема това, което е от Божия Дух, защото за него то е глупост; и не може да го разбере, понеже то се изпитва духовно“; „*Не се чуди, че ти казах: „Тръбва да се родиш отново“*“ (1 Кор. 2:14; Йоан 3:7). За Христос е писано: „*В Него бе животът, и животът бе светлина на хората*“, единственото „*ме под небето, дадено между човеците, чрез което тръбва да се спасим*“ (Йоан 1:4; Деян. 4:12).

Не е достатъчно да схващаме любвеобилната грижа на Бога, блазосклонността, щедростта, бащинската нежност на Неговия характер. Не е достатъчно да различаваме мъдростта и справедливостта на Неговия закон, да виждаме, че той се основава на вечния принцип на любовта. Апостол Павел виждаше всичко това, когато възкликна: „*Съгласен съм със Закона, че е добър*“. „*Законът е свят и заповедта - свята, справедлива и добра*“. Но с горчивина и отчаяние добавя: „*Аз съм от плът, продаден под зреха*“ (Римл. 7:16, 12, 14).

Той копнееше за чистотата и праведността, които бе безсилен да постигне сам, и извика: „*Окаян човек съм аз! Кой ще ме избави от това тло на смъртта?*“ (Римл. 7:24). Такъв е викът, който се е изтръгвал от обременените сърца навсякъде по земята през всички векове. За тях има само един отговор: „*Ето Божието Агне, Коего носи зреховите на света!*“ (Йоан 1:29).

Много са образите, чрез които Божият Дух се е стремил да илюстрира тази истина, за да я направи ясна за копнеещите да бъдат освободени от товара на вината. Когато избяга от бащиния си дом, след като измами Исав, Яков бе смазан от чувството за вина.

Както бе самотен и немил-недраз, откъснат от всичко, което правеше живота му скъп, една мисъл зметеше душата му - мисълта, че незовият зрях го е отделил от Бога, че е изоставен от Небето. В голямата си мъка той лезна да си почине на златата земя; наоколо му се издигаха единствено самотните хълмове, а над него се простираше небето, обсиано с блестящи звезди. Когато заспа, странна светлина разкъса тъмнината; и ето, на равното поле, където лежеше, видя широка стълба, издигаща се нагоре и водеща до самите порти на небето, а по нея слизаха и се качваха Божии ангели; докато от славата, която се намираще на върха на стълбата, се чу Божият глас с вест на утеха и надежда. Така на Яков бе показано единственото, което можеше да удовлетвори нуждата и копнежа на душата му - един Спасител. С радост и благодарност той видя пред себе си път, по който можеше да възстанови връзката си с Бога. Тайнствената стълба от незовия сън представляваше Исус - единственото средство за общуване между Бога и човека.

Това е същият образ, за който Христос спомена в Своя разговор с Натанаил: „*Ще видите небето отворено и Божии ангели да се качват и да слизат по Човешкият Син*“ (Йоан 1:51). В своето отстъпничество човекът се отчужди от Бога; земята се отдели от небето. Над пропастта, която зейна между тях, нямаше нищо. Но чрез Христос земята отново се свърза с небето. Със Своите собствени заслуги Христос хвърли мост над бездната, която зрехът беше отворил, така че ангелите да могат отново да общуват с хората. Христос свърза падналия в зрях човек в неговата слабост и безпомощност с Източника на безкрайната сила.

Но напразни са бяновете на хората за прогрес, напразни са всичките им усилия за издигане и облагородяване, ако отхвърлят единствения Източник на надежда и помощ. „*Всяко дадено добро и всеки свършен дар*“ (Яков 1:17) са от Бога. Не е възможно истинско свършенство на характера, независимо от Него. И

Сърцето на Бога копнее за Неговите земни деца с любов, по-силна от смъртта.

единственият път към Бога е Христос. Той казва: „*Аз съм Пътят, Истината и Животът! Никой не идва при Отец, освен чрез Мен*“ (Йоан 14:6).

Сърцето на Бога копнее за Неговите земни деца с любов, по-силна от смъртта. Животът, смъртта и застъпническата служба на Спасителя, служенето на ангелите, умоляванията на Духа, работата на Отец, Който действа над и чрез всички тях, неуасващият интерес на небесните същества - всичко това е поставено в служба на човешкото спасение.

Нека да размишляваме повече върху удивителната жертва, принесена за нас! Нека се опитаме да схванем труда и енергията, които Небето изразходва, за да си получи обратно изгубените и да ги върне отново в дома на Отец. Никога по-силни подбуди и по-мощни средства не биха могли да бъдат пуснати в действие; великата награда за праведните, радостите на небето, обществото на ангелите, любовта на Бога и Неговия Син, облагородяването и развиването на всички човешки способности през вечните векове - не е ли това достатъчен стимул и насърчение за нас, за да избере с сърцата си да служим на нашия Творец и Изкупител с любов?

От друга страна, присъдите, които Бог е произнесъл над зреха, неизбежното възмездие, дезрадацията на нашия характер и окончателното унищожение са предствени в Божието Слово, за да ни предупредят за последиците от служенето на Сатана.

Ще обърнем ли внимание на Божията милост? Какво повече би могъл да направи Бог? Нека си изградим правилно отношение към Този, Който ни е обикнал с толкова удивителна любов. Нека позволим на Светия Дух и на ангелите, които Той е изпратил, да ни променят по Негово подобие, за да бъде възстановено приятелството ни с небето, хармонията и общуването ни с Отец и Сина.

незовите интереси, незовите подбуди биха били напълно чужди на мислите, интересите и подбудите, изпълващи сърцата на небесните обитатели. Небето би било за него място на мъчение; той би копнял да можеше да бъде скрит от Онзи, Който всъщност представлява небесната светлина и центъра на небесната радост. Изключването на покварените от зреха хора от небето не е произволна заповед от страна на Бога; те сами са се изключили чрез собствената си негодност да живеят в него. Божията слава би била за тях пояждащ огън. Те сами биха избрали унищожението и смъртта.

Невъзможно е за нас със собствени сили да се спасим от греха. Сърцата ни са зли и ние не можем да ги променим. „*Кой може да извади чисто от нечисто? Никой!*“; „*Копнежът на плътта е враждебен на Бога, защото не се покорява на Божи закон, нито го търси*“ (Йов 14:4; Римл. 8:7). Възпитанието, културата, упражняването на волята, човешките усилия - всички тези неща имат значение, но не могат да ни променят. Те могат да бъдат причина за външна коректност в поведението, но не могат да променят сърцето.

Трябва една сила да заработи отвътре, да дойде нов живот отгоре, преди хората да могат да превъзмогнат зреха и да станат свети. Тази сила е Христос. Единствено Неговата благодат може да съживи безжизнената душа и да я привлече към Бога, към светостта.

Възпитанието, културата, упражняването на волята, човешките усилия имат значение, но не могат да променят сърцето.

Спасителят казва: „*Ако не се роди един човек отгоре*“, ако не получи ново сърце, нови желания, намерения и подбуди, „*не може да види Божието*

Поеми контрол върху живота си

Този курс осигурява ръководство и мотивация за онези, които искат да получат повече от живота си. Обхватът са теми като: „Целта“, „Давностношение“, „Чувствата“, „Пристрастявания“, „Успехът“ и „Изборът“ ключове за постигане на лични успехи в живота.

*онлайн: www.hnc-media.org
*католически: 9010 Варна, ПК 36

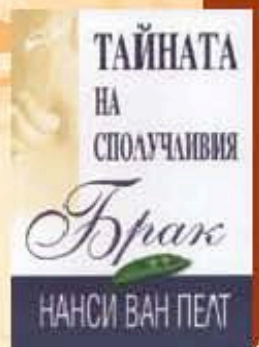
Кои е подходящата възраст за това? Готови ли сме възрастност да се обвързем? Разделяме ли трудно нещо как да се справим с него? Защо е важно периодът на „ледена“ и ухапване да продължи по-дълго? Трябва ли да се въздържаваме от предбрачен секс? Доволно ли сме да бъдем с нашия партньор? Доволно ли сме с нашия партньор? Любим ли е това, която връзка имаме, или просто улюбението?

Едва започваме

„Матрицата“ на съвместната молитва Двадесет и един начина да обичате съпруга/съпругата си Пет начина да накарате съпругата си да се чувства приета Как да промените положението, в което сте, като промените таванската си Шест правила за „честна борба“ Как да върнете отново страстта в леглото Как да натъртате отново правилния „любовен резервоар“ Тринадесет творчески идеи за прекарване на времето с вашия партньор

*всичко това на стр. 48

Тайната на сполучливия брак

Нуждаеш се от ПРОМЯНА

Как може човек да се оправдае пред Бога? Как е възможно да бъде направен грешникът праведен? Единствено чрез Христос можем да бъдем доведени в хармония с Бога и да станем святи. Но как можем да отидем при Него? Много хора задават този въпрос, подробно на множествата на Петдесетница, които, осъзнали зреховността си, извикаха: „Какво да направим?“. Първите думи от отговора на ап. Петър бяха: „Покайте се“ (Деян. 2:38). При друг случай скоро след това той каза: „Покайте се и се обърнете, за да се заличат зреховите ви...“ (Деян. 3:19).

Покаянието включва скръб за зреха и отказване от него. Не можем да се избавим от зреха, докато не видим зибелната му същност; докато не се отречем от него в сърцето си, не е възможно да настъпи никаква реална промяна в живота ни.

Много хора не успяват да разберат истинската същност на покаянието. Те съжяляват, че са сзрешили и дори правят външна реформа, тъй като се страхуват, че вършенето на зло ще им докара страдания. Но това не е покаяние в библейския смисъл на думата. Те по-скоро оплакват страданието, отколкото зреха. Такава бе и скръбта на Исав, когато вижда, че е загубил завинаги първородството си. Валаам, ужасен от ангела, който стои на пътя му с изваден меч, признава

вината си, уплашен за своя живот; но не се разкайва истински за зреха, намеренията му остават същите. След като предава своя Господ, Юда Искариотски възкликва: „Съзрешия, че предадох невинна кръв“ (Матей 27:4).

Тази изповед бе предизвикана от чувството му за вина; от ужасното усещане за осъждане и от страшното очакване на присъдата. Съзнанието за последиците, резултат от неговия зрях, го изпълва с ужас. Но това не е дълбоката, съкрушаваща сърцето скръб заради предателството спрямо непорочния Божи Син. Когато страда от Божиите присъди, фараонът признава зреха си, за да избегне гъро наказание, но се връща към своето открито непокорство и предизвикателство веднага щом язвите престават. Всички тези хора съжяляват и оплакват резултатите от зреха, но не скръбят за самия зрях.

Когато обаче сърцето се поддаде на влиянието на Божия Дух, съвестта ще бъде пробудена и грешникът ще схване поне малка част от дълбочината и светостта на Божия Закон, който е основата на Божието управление на небето и земята. Тази „светлина, която осветява всеки човек, идващ на света“ (Йоан 1:9), озарява тайните кътчета на душата и скритите в мрака неща излизат наяве. Убеждението завладява ума и сърцето. Грешникът осъзнава праведността на Йехова и се изпълва с ужас пред възможността да се появи със своята вина пред Изпитващия сърцата. Той вижда Божията любов, красотата на светостта, радостта от чистотата; копнее да бъде очистен и връзката му

Същият Божествен разум, Който действа в цялата природа, говори и на човешките сърца.

с небето да бъде възстановена.

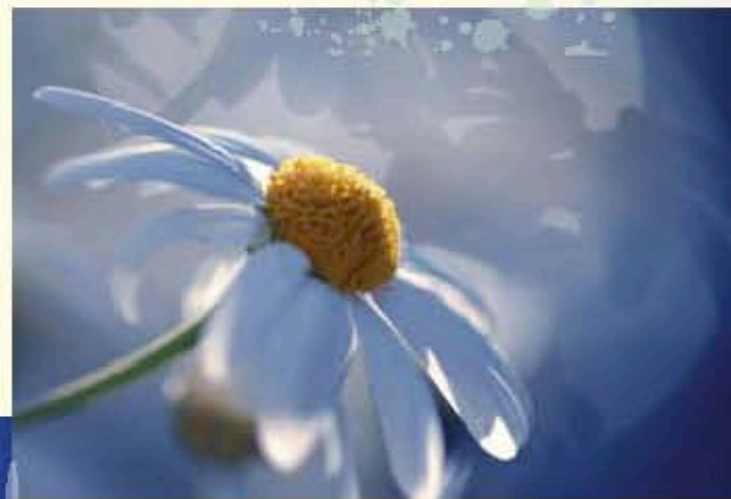
Молитвата на Давид след неговия голям зрях илюстрира истинската скръб за извършеното зло. Покаянието му е искрено и дълбоко. Той дори не се опитва да смекчи вината си; нито иска да избяга от заплашващата го присъда. Давид осъзнава чудовищността на своето престъпление; вижда осквернението на душата си; отбръщава се от зреха си. Той се моли не само за прошка, но и за очистване на сърцето. Копнее за радостта от светостта и да бъдат възстановени хармонията и общуването му с Бога. Ето как той изразява това:

Блажен она, чийто престъпление е простено, чийто зрях е покрит. Блажен она човек, когото Господ не вменява беззаконие и в чийто дух няма измата.

Псалм 32:1, 2

Смили се над мен, Боже, според милосърдието Си; според множеството на благите Си милости изличи беззаконията ми... Защото престъплението си аз признавам и зрехът ми е винаги пред мен... Поръси ме с исоп и ще бъда чист; измий ме и ще стана по-бял от сняг... Сърце чисто сътвори в мен, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мен! Не ме отбръщай от присъствието Си и ме подкрепяй с Твоя освобождаващ Дух... Избави ме от виновността за кръвта, Боже, Ти, Боже на моето спасение! И езикът ми ще те високо за Твоята правда.

Псалм 51:1-14

Покаяние като това не можем да преживеем със собствени сили; то се получава единствено от Христос, Който „се възнесе високо и даде дарове на хората“.

Точно тук е точката, в която мнозина грешат и затова не успяват да приемат помощта, която Христос желае да им даде. Те смятат, че не могат да отидат при Него, ако не са се покаjali, и че покаянието подготвя пътя за прощаването на зреховите. Вярно е, че покаянието трябва да предшества прощанието на зреховите; защото само съкрушеното, разкаяно сърце може да почувства нуждата от Спасител. Но трябва ли грешникът да чака да се разкае, преди да отиде при Исус? Трябва ли покаянието да бъде пречка за отиването му при Спасителя?

Библията не ни учи, че грешникът трябва да се покае, преди да се вслуша в Христовата покана: „Елате при Мен всички отрудени и обременени и аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28). Към истинско покаяние води само спасяващата сила, която извира от Христос. В едно свое изказване ап. Петър изяснява този въпрос на израилтяните така: „Него Бог издигна с десница-

ДА СЕ СРЕЩНЕШ С ПРИЯТЪ

та Си да бъде Княз и Спасител, за да даде покаяние на израилтяните и прощение на зреховите“ (Деян. 5:31). Както не можем да се покаем без Христовия Дух да пробуди съвестта ни, така не можем и да получим прощение без Христос.

Той е Източникът на всяка праведна побуда. Той е единственият, Който може да вложи в сърцето омраза срещу зреха. Всяко желание за истина и чистота, убеждаването ни в нашия собствен egoизъм са доказателство, че Неговият Дух въздейства върху сърцата ни.

Исус казва: „Когато бъда издигнат от земята, ще привлека всички човеци при Себе Си“ (Йоан 12:32). Христос трябва да бъде разкрит пред грешника като Спасител, Който умира за зреховите на света. Като гледаме Божието Агне на Голготския кръст, тайната на изкуплението започва да се разкрива пред нашите умове, а Божията доброта ни довежда до покаяние. С това, че умря за грешниците, Христос ни показа любов, която човешкият ум не може да схване; и когато грешникът вижда тази любов, тя променя сърцето му, въздейства трайно върху ума му и го подтиква към покаяние.

Вярно е, че понякога хората се срамуват от своите погрешни действия и се отказват от някои лоши навици, преди още да осъзнаят, че всъщност Христос ги привлича към Себе Си. Но винаги когато правят усилие в тази насока, ръководейки се от искреното желание да вършат това, което е правилно и добро, всъщност Христовата сила е тази, която ги привлича.

Едно влияние, което те не осъз нават, работи в душите им, съвестта им се пробужда и техният живот се променя. И когато Христос насочи вниманието им към кръста, за да видят Онзи, Когото техните зрехове са проболи, тогава заповедта засяга съвестта им. Пред тях се разкрива нечестнието на собствения им живот и дълбоко стаенният в душата им зрях. Те започват да разбират по нещо от Христовата правда и се питат: „Какво е зрехът, че изисква такава жертва за освобождаването на всички, които са му се подчинили? Необходимо ли беше тази любов, тази жертва, всички тези унижения, за да не загинем, но да имаме вечен живот?“

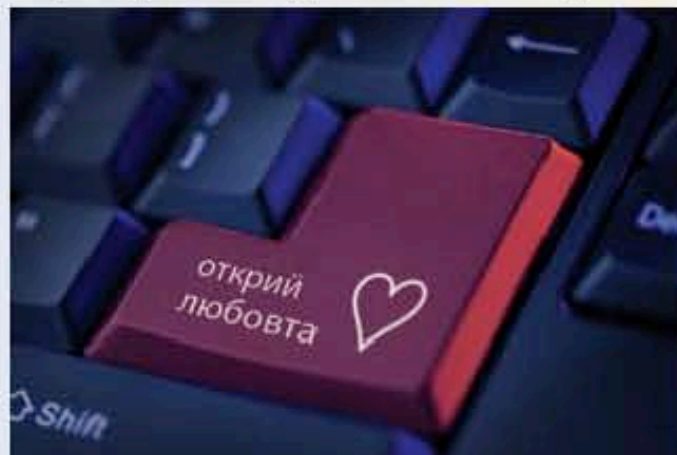
Грешникът може да се спротиви на Божията любов, може да откаже да бъде привлечен от Христос, но ако не се противопоставя, познанието за спасителния план ще го доведе в подножието на кръста в покаяние за неговите зрехове, причинили страданията на Божия Син.

Същият Божествен разум, Който действа в цялата природа, говори и на човешките сърца, създавайки в тях неизразим копнеж, какъвто те не са имали. Нещата на този свят не могат да задоволят този копнеж. Божият Дух ги умолява да потърсят онова, което единствено може да даде мир и почивка - благодатта на Христос и радостта от светостта. Чрез видими и невидими влияния нашият Спасител непрестанно отклонява умовете от удоволствията на зреха, не можащи да донесат трайно удовлетворение на човека, и разкрива благословенията, които чрез Него могат да станат техни. Към всички тези хора, напразно стремящи се да пият от разпуканите църни на този свят, е адресирана вестта: „Който е жаден,

нека дойде. И който иска, нека ти свободно от водата на живота" (Откр. 22:17).

Хората, копнеещи в сърцето си за нещо по-добро от онова, което този свят може да им даде, трябва да разпознаят в този свой стремеж Божия глас, говорещ на душите им! Молете се Бог да ви даде покаяние, да ви разкрие Христос в Неговата безпределна любов, в Неговата свършена чистота. В живота на Спасителя са свършени изявени принципите на Божия Закон - любовта към Бога и към човека. Милост, безкористна любов - това бе Неговият живот. Само когато гледаме към Спасителя, само когато светлината, излъчваща се от Него, пада върху нас, можем да видим собствения си егоизъм.

Може да сме се ласкали като Никодим, че водим безукорен живот, имаме добър характер и сме морални, че нямаме нужда да смиряваме сърцето си пред Бога като обикновените грешници; но когато светлината, излъчваща се от Христос, освети душата ни, ще видим какви сме били всъщност, ще можем да различим егоистичните си побуди и враждата си против Бога. Тогава ще разберем, че собствената ни праведност е наистина като омърсена дрипава дреха и че единствено Христовата кръв може да ни очисти от осквернението на греха и да обнови сърцата ни по Негово подобие.

Един-единствен лъч от Божията слава, един проблясък от Христовата чистота изявява болезнено всяко петно на осквернение и оголва деформациите на човешкия характер; прави очевидни невяжливите желания, неверността на сърцето, нечистотата на мислите. Делата на невярност от страна на грешника, който не признава Божия Закон, са ясно изложени пред неговото духовно зрение и духът му е поразен и сломен под влиянието на изпитващия Божия Дух. Той се отвърщава от себе си, виждайки чистия и неопетнен характер на Христос.

Когато видя Славата, обкръжаваща изпратения му небесен вестител, пророк Даниил бе завладян от чувство за собствената му слабост и несвършенство. Описвайки тази удивителна сцена, той казва: „Не остана сила в мен, защото енергията ми се обърна в тление, та останах съвсем безсилен“ (Даниил 10:8). Така докосната, душата ще намрази своя егоизъм, ще се отвори от него и ще се стреми чрез Христовата правда към онази чистота на сърцето, която хармо-

нира с Божия Закон и с Христовия характер.

Ап. Павел пише, че „според правдата, която е от Закона“, т.е. доколкото се касае за поведението му, бил „непорочен“ (Фил. 3:6); но когато прозрял духовния характер на Закона, се видял като грешник. Съдейки по буквата на Закона, както хората обикновено го прилагат към външните прояви в живота си, ап. Павел наистина се беше въздържал от грехове; но когато погледнал в дълбините на светите предписания и се видял такъв, какъвто Бог го вижда, тогава смиренно навел глава и изповядал своята вина. Той казва: „Някога бях жив без Закона; но когато дойде заповедта, грехът оживя, а аз умрях“ (Римл. 7:9). Когато видял духовното естество на Закона, грехът застанал пред него в истинската си зрелост и отбратителност и високомерието на Павел се смирило.

Бог не гледа на всички грехове еднакво; в Неговата оценка съществуват степени на вина, както е и в преценката на хората. Но колкото и маловажна да е тази или онази позрешна постъпка в очите на човека, за Бога няма малък грях. Човешката преценка е едностранчива и несвършена; само Бог оценява нещата такива, каквито са в действителност. Алкохоликът например бива презиран от хората и се счита за изключен от небето, докато в същото време зордостта, егоизмът и алчността често се отминават без укор. А точно тези грехове са особено оскърбителни за Бога, защото са в противоречие с милосърдието на Неговия характер, с онази безкористна любов, представляваща самата атмосфера, в която живее небесната вселена. Човекът, поддал се на някой по-тежки грехове, може да почувства своя срам и своята нищета, както и нуждата си от Христовата благодат; зордият човек обаче не чувства никаква нужда и затова затваря сърцето си за Христос и за безкрайните благословения, които Той дойде да даде.

Окаяният бирник, който се моли: „Боже, бъди милостив към мен, грешника“ (Лука 18:13), счита себе си за твърде лош човек, а и другите го виждат в същата светлина; но той е почувствал своята нужда и с това вара си от вина и срам отива при Бога, молейки Го за Неговата милост. Сърцето му е отворено за Божия Дух, за да може Той да извърши Своето благодатно дело и да го освободи от властта на греха. Гордата, изпълнена със самохвалство молитва на фарисея показва, че сърцето му е затворено за влиянието на Святия Дух. Тъй като е далеч от Бога, той няма усещане за собствената си оскверненост в сравнение със свършенството на Божията святост. Не чувства никаква нужда и затова не получава нищо.

Ако виждате собствената си греховност, не чакайте, докато станете по-добри. Колко много хора смятат, че не са достатъчно праведни, за да отидат при Христос! Надряват се да станете по-добри чрез собствени сили? Но „може ли етиопянинът да промени кожата си или леопардът петната си? Тогава ще можете да правите добро и вие, които сте научени на зло“ (Еремия 13:23). Само в Бога има помощ за нас. Не трябва да чакаме, докато получим по-силни

НОВО НАЧАЛО

НАПЪЛНО БЕЗПЛАТНО!

ЗДРАВНО ДИСТАНЦИОННО ОБУЧЕНИЕ НОВО НАЧАЛО

Чувствате ли се изморен? Подтиснат? Безсилен? Можете да промените това като сами поемете контрол върху вашето здраве. Ако искате да поставите едно ново начало в начина си на живот, включете се в дистанционното обучение

ПОЕМИ КОНТРОЛ
ВЪРХУ ЗДРАВЕТО СИ

АЗБУКА НА ЗДРАВЕТО

► кореспонденция: 9010 Варна, ПК 56
► on-line: www.zov-media.org

убедения, по-добри възможности или по-добър нрав. Сами не можем да направим нищо. Трябва да отидем при Христос такива, каквито сме.

Но нека никога не мами себе си с мисълта, че Бог в голямата си милост и любов, ще спаси и тези, които отхвърлят Неговата благодат. Извънредната престъпност на греха може да бъде оценена само в светлината на кръста. Когато хората твърдят, че Бог е твърде добър, за да отхвърли грешника, нека погледнат към Голгота. Тя съществува, защото нямаше друг начин човекът да бъде спасен; защото без тази жертва бе невъзможно човечеството да се освободи от оскверняващата сила на греха и да бъде възстановено общуването му със святиите същества, невъзможно бе за хората отново да станат участници в духовния живот - именно поради това Христос понесе цялата вина на непокорните и пострада на мястото на грешника. Любовта, страданието и смъртта на Божия Син свидетелстват за ужасната чудовищност на греха и заявяват, че няма бягство от неговата власт, няма никаква надежда за по-добър живот, освен чрез предаване на Христос.

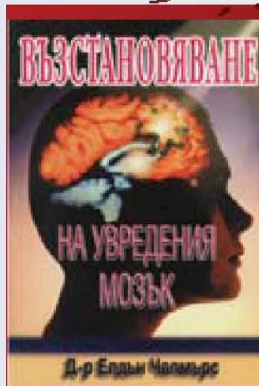
Непокаяните понякога извиняват себе си, казвайки за хората, изповядващи външно, че са християни: „И аз съм толкова добър, колкото и те. Не са посебеотрицателни, по-трезви и по-благоразумни от мен. И те обичат удоволствията и са същите егоисти, какъвто съм и аз“. Така те представят грешките на другите като извинение за собственото си пренебрегване на дълга. Но греховете и недостатъците на другите не са извинение за никога, защото Господ не ни е дал за пример един грешащ човешки образец, а неопетнения и свършен Божия Син. И именно хората, които се оплакват от неправилното поведение на изповядващите се за християни, трябва да покажат един по-добър начин на живот и да дадат по-благороден пример. Ако те имат правилно схващане за онова, което трябва да представлява истинският християнин, тогава техният собствен грях не е

ли още по-голям, защото знаят кое е правилното, а в същото време отказват да го вършат!

Пазете се от дълго ба вене. Не отлагайте работата по изоставянето на вашите грехове и стремежа чрез Исус към сърдечна чистота. Ето тук са правили фатална грешка хиляди и хиляди, докато най-сетне са били иззубени за вечността завинаги. Няма да разисквам върху краткостта и неси зурността на живота. Но съществува една страшна опасност - опасност, която не се оценява достатъчно: да отлагаме да се подчиним на умоляващия глас на Божия Свята Дух и да избираме да живеем в грях; защото за мнозина отлагането всъщност означава точно това. Но на греха, колкото и малък да изглежда, можем да се отдаваме само с риска да претърпим безкрайна загуба. Това, което ние не победим, ще победи нас и ще стане причина за нашето погубване.

Хората, копнеещи в сърцето си за нещо по-добро от онова, което този свят може да им даде, трябва да разпознаят в този свой стремеж Божия глас, говорещ на душите им!

Адам и Ева убеждаваха себе си, че яденето на забранения плод е съвсем незначително нещо и то няма да има за резултат такива ужасни последици, за каквито Бог беше говорил. Но това „малко“ нещо беше всъщност престъпване на Божия непроменим и свят Закон. То отдели човека от Бога и отвори вратите за смъртта и нещастията, които сполетяха света. Век след век от нашата земя се издига непрестанен вик на болка и скръб и цялото творение стана и азонирира болезнено в резултат на непослушанието на човека. И самото небе трябваше да почувства резултатите от този бунт срещу Бога. Голгота е най-ледният паметник на удивителната жертва, която

- Нови факти за това, как мозъкът може да лекува тялото
- Депресията може да бъде победена
- Предпазване от психически срив
- Навици, намаляващи енергийния товар на ума
- Силата на волята да лекува
- Чрез вътрешна хармония към психично здраве
- Непобедимата тройка - вяра, надежда и любов
- Възможностите на позитивното мислене
- „Психотерапевтът“ семейство
- Изграждането на траен характер
- Прощението - лечебен фактор

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА УВРЕДЕНИЯ МОЗЪК

Д-р Елгън Чалмърс,
144 стр.

Виж талона на стр. 48

Това, което ние не победим, ще победи нас!

се изискваше, за да бъде изкупено престъпването на Божия Закон. Нека не смятаме греха за нещо гребно и незначително.

Всеки акт на престъпване на Божия Закон, всяко пренебрегване или отхвърляне на Христовата благодат рефлектира върху самите нас: то прави сърцето нечувствително към греха, покварява волята, притъпява духовното разбиране и ние ставаме не само по-малко склонни, но и по-малко СПОСОБНИ да се подчиним на нежното умоляване на Божия Свят Дух. Повечето хора успокояват смутената си съвест с мисълта, че могат да променят лошия си живот винаги когато решат; че могат да си играят с поканите на Божията милост, а внушенията на Божия Дух ще продължават да умоляват сърцата им. Смятат, че след като дълго време са презирали Духа на благодатта, след като са отхвърляли Неговото влияние и са оставали на страната на Сатана, в момент на ужасна необходимост ще могат изведнъж да променят своето поведение. Но това не може да стане толкова лесно. Опитът, възпитанието през целия живот така здраво оформят характера, че малцина след това вече пожелават да приемат стандарта на Христос. Дори една-единствена лоша черта на характера, едно греховно желание, ако бъдат поддържани дълго време, ще

обезсилят действието на евангелието. Всяко отгаване на греха отдалечава човека от Бога. Този, който упорства в неверието или в бездушното безразличие към Божията истина, става причина за узряването на жетва, която сам е посял. В цялата Библия няма по-страшно предупреждение срещу несериозното отношение към злото от думите на мъдреца, че грешникът „ще бъде държан с въжетата на собствените си грехове“ (Пр. 5:22).

Христос е готов да ни освободи от греха, но не насилва волята; и ако чрез продължителното престъпване на Закона самата воля се е превила напълно под властта на злото и ние НЕ ЖЕЛАЕМ да бъдем освободени, ако НЕ ИСКАМЕ да приемем Неговата благодат, какво повече може да направи Той? Ние сами погубваме себе си чрез упоритото отхвърляне на Неговата любов. Затова: „Ето, сега е благоприятно време, ето, сега е ден за спасение“; „Днес ако чуете гласа Му, не закоравявайте сърцата си“ (2Кор. 6:2; Евреи 3:7, 8).

„Човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце“ (1Царе 16:7) - на човешкото сърце с неговите противоречиви чувства на радост и скръб, на блуждаещото, капризно сърце, изпълнено с толкова много нечистота и измама. Той познава неговите побуди, мисли и намерения. Идете при Него с цялата си гуша - такава, каквато е: нечиста и опетнена. Като Давид открийте най-съкровениите ѝ кътчета пред Неговото всевиждащо око и кажете: „Изпитай ме, о, Боже, и познай сърцето ми; изпитай ме и познай мислите ми; виж дали няма в мене някакъв нечист път и ме води по вечния път“ (Пс. 139:23, 24).

Много хора изповядват просто една интелектуална религия и поклонението им пред Бога е само формално, докато всъщност сърцето им остава непроменено. Нека молитвата ни бъде: „Сърце чисто сътвори в мен, Боже, и дух правдив обновявай вътре в мен“ (Пс. 51:10). Бъдете честни към себе си. Бъдете толкова сериозни и настоятелни, колкото, ако се касаеше за живота ви. Това е въпрос, който трябва да се уреди между

Никой земен родител не може да бъде така търпелив към грешките и недостатъците на децата си, както Бог към онези, които търси, за да спаси. Никой не може да умолява толкова нежно и настоятелно грешника както Бог прави това. Всичките Му обещания и всичките Му предупреждения са израз на неговата неизмерима любов.

Бога и вас - въпрос, който решава вечната ви участ. Само една предполагаема надежда и нищо повече - това ще ви доведе до вечна гибел. Изучавайте Божието Слово с молитва. Това Слово представя чрез Божия Закон и чрез живота на Христос великите принципи на светостта, „без която никой човек няма да види Бога“ (Евреи 12:14). Това Слово ясно показва истинската същност на намеренията ни и ясно разкрива пътя на спасението. Обърнете му внимание като на Божия глас, който ви говори. Когато осъзнаете чудовищността на греха, когато се видите такива, какъвто сте всъщност, не се поддавайте на отчаянието. Христос дойде да спаси грешниците. Не ние сме помирили Бога с нас. Бог в Христос „примирва света със Себе Си“ (2Кор. 5:19).

Когато Сатана ви каже, че сте голям грешник, погледнете към вашия Спасител и говорете за Неговите заслуги, погледнете към Неговата светлина. Признайте греха си, но кажете на неприятеля, че „Исус Христос дойде на света, за да спаси грешниците“ (1Тимотей 1:15) и че вие можете да бъдете спасени чрез Неговата любов. Исус задава на Симон въпрос за двамата дължници. Единият от тях дължал на своя господар малка сума, а другият - много голяма; но той

ДА СЕ СРЕЩНЕШ С ПРИЯТЕЛ

простил и на двамата. Христос пита Симон кой дължник ще обича своя господар повече. Симон отговаря: „Онзи, на когото е простил повече“ (Лука 7:43). Всички ние сме били големи грешници, но Христос умря, за да не бъдем такива. Заслугите на Неговата жертва са достатъчни, за да бъдат представени пред Бог-Отец в наша защита. Тези, на които е простил най-много, ще го обичат най-много и ще стоят по-близо до Неговия престол, за да Го славят заради великата Му любов и за безкрайната Му жертва. Единствено когато напълно схванем Божията любов, ще можем да разберем престъпността на греха. Когато видим дължината на веригата, спусната ни тук долу заради нашето спасение; когато разберем нещичко от необяснимата жертва, която Христос направи за нас, сърцето ни ще се развълнува и ще се покаем.

Господ не ни е дал за пример един грешащ човешки образец, а неопетнения и свършен Божия Син.

AMAZING FACTS

БЕЗПЛАТНО ДИСТАНЦИОННО ОБУЧЕНИЕ

Удивителни факти

Тези безплатни курсове ще Ви помогнат да разберете Божия план за Вашия живот. Темите обхващат въпроси като Второто пришествие на Христос, мистериите на смъртта, факти за диетата и здравето и пророчествата за края на света в библийските книги Данаил и Откровение. С помощта на тези курсове хиляди хора са намерили радост и мир в живота си. И вие бихте могли...

Пророчески истории

Библията е най-вече истинска и прекрасна история. Тя е историята за Бога, който води своя народ към една по-добра земя и най-накрая става човек, за да спаси човечеството. Библийските истории не само са верни, те са най-добрия начин, по който могат да бъдат предадени ученията на Бога. Във всяка история се съдържа скъпоценно съкровище от духовни уроци, което само чака да бъде открито.

НАЙ-НЕВЕРОЯТНАТА ЛИЧНОСТ В ИСТОРИЯТА

Опитай Исус

Това е едно съвременно пътуване в древните Библийски писания с цел да се надикние в сърцето на този Човек, който е оказал толкова огромно влияние върху нашия свят. Ще изследваме неговите месиански твърдения и учения.

Светлината на света

Един поглед към Човека, който има най-голямото влияние върху човешката история. Това е истинският Исус - Исус от ежедневието на улицата и работното място. Изследвайте живота на тази невероятна личност.

ята вина, а негов дълг е да ти прости с готовност. След това трябва да потърсиш прощение и от Бога, понеже твоят брат, когото си наранил, е Негова собственост. Когато нараняваш него, всъщност съзрешаваш срещу неговия Създател и Изкупител. Случаят бива представен пред единствения истински Посредник - нашия велик Първосвещеник, Който „беше изкушен във всичко, както и ние, но без да съзреш“ и Който „съчувства на нашите слабости“ (Евреи 4:15) и е в състояние да ни очисти от всяко петно на нечестие.

Онези, които не са смирили душите си пред Бога така, че да признаят своята вина, не са изпълнили първото условие, за да бъдат приети от Него. Ако не сме преживели онова покаяние, за „което няма разкайване“, и не сме изповядали греховете си с истинско душевно смирение и съкрушен дух, ако не сме намразили собствената си порочност и не сме се отворили от нея, всъщност никога не сме търсили истински прощение на греховете си. А ако никога не сме търсили това прощение, никога няма да намерим и Божия мир.

Единствената причина, поради която не сме получили прощение за миналите си грехове е, че не желаем да смирим сърцата си и да се съобразим с условията, които Словото и истината поставят.

Изповядването на греха, независимо дали е частно или публично, трябва да бъде искрено и непринудено. То не бива да се изтръзва от зрешника. Не бива да се прави по лекомислен начин или пък да бъдат насилвани да се изповядват хора, които не са осъзнали ужасния характер на греха и не се са отворили от него. Само изповед, която излиза от дълбините на душата, може да си проправи път до Бога на безкрайното състрадание. Псалмистът казва: „Господ е близо при ония, които са със съкрушено сърце, и наславя тези, които имат разкаян дух“ (Пс. 34:18).

Истинската изповед има винаги точно определен характер и признаваточно определени грехове, които могат да бъдат от такова естество, че да трябва да се кажат само пред Бога; може да са презрешения, които трябва да бъдат изповядани през определени личности, наранени чрез тях; или пък може да са от обществен характер - в такъв случай е необходимо да се изповядат публично. Но всяка изповед трябва да бъде ясна и точна, признаваща именно тези грехове, за които сме виновни.

В дните на Самуил израилтяните се бяха отклонили от Бога. Те спаднаха от последиците на греха, защото бяха зазубили вярата си в Бога, бяха зазубили доверието си в Неговата способност да защитава Своето дело. Бяха обърнали гръб на великия Управител на Вселената и пожелаха да бъдат управлявани по същия начин, както народите около тях. Но преди да получат мир, направиха следната точно определена изповед: „Върху всичките си грехове притурихме и това зло да си искаме цар“ (Щаре 12:19). Трябваше да бъде изповядан самият грях, който те вече бяха убедени, че са извършили. Тяхната неблагодарност потискаше душите им и ги отделяше от Бога.

Изповед без истинско покаяние и промяна няма да бъде приета от Бога. В живота трябва да настъпят решителни промени; всичко оскърбително за Бога трябва да бъде отстранено. Това е резултатът от истинската скръб за греха. Това, което трябва да направим, е ясно представено: „Измийте се, очистете се; отстранете от очите Ми злото на делата си; престанете да вършите зло; научете се да вършите добро; стремете се към правосъдие; облекчавайте ужетенките; съдете право за сирачето; застъпвайте се за вдовицата“ (Исаия 1:16, 17). „Ако нечестивият върне взетия залог, ако върне обратно това, което е озграбил, ако ходи в законите на живота, без да върши нечестие, то той непременно ще живее и няма да умре“ (Езекиил 33:15). Ап. Павел казва следното за покаянието: „Защото ето, тази ваша скръб по Бога какво усърдие породи във вас, да, какво себеочистяване, да, какво негодувание, да, какъв страх, да, какво непреодолимо желание, да, какво усърдие, какъв ревност? Във всички неща показател, че сте чисти в това отношение“ (2Кор. 7:11).

Когато грехът е умъртвил способността за морална преценка, човекът, вършещ зло, не може да забележи недостатъците в характера си, нито може да разбере ужасното естество на злото, което е извършил, и ако не се поддаде на убеждаващата сила на Светия Дух, остава до голяма степен слеп за своя грях. Неговата изповед не е искрена и сериозна. Към всяко признание за своята вина той прибавя и извинение за поведението си, за да се защити, оправдавайки се, че ако не са съществували дадени обстоятелства, той е нямало да извърши това или онова, за което е укоряван.

След като яли от забранения плод, Адам и Ева били обзети от чувство на срам и ужас. Отначало единствената им мисъл била как да извинят греха си и как да избежат ужасната присъда - смърт. Когато Господ ги пита за греха им, Адам, стоварвайки вината отчасти върху Бога и отчасти върху своята съпруга, отговаря: „Жената, която ми даде за другарка, тя ми даде от дървото, та ядох“. Жената хвърля обвинението върху змията, казвайки: „Змията ме подмами, та ядох“ (Битие 3:12, 13). Защо си създад змията? Защо си я пусал в рая? Всъщност това са

въпросите, които се съдържат в нейното извинение за греха ѝ, като по този начин тя държи Бога отговорен за тяхното падение. Самооправданието води началото си от „бащата на лъжата“ - Сатана - и се проявява във всички синове и дъщери на Адам. Изповедите от този вид не са вържовени от Божия Дух и няма да бъдат приети от Бога. Истинското покаяние прави човека способен да понесе сам своята вина и да я признае без измама или лицемерие. Както бедният бирник, не смеещ и очите си да повдигне към небето, той извиква: „Боже, бъди милостив към мен, грешника“; и тези, които така признаят своята вина, ще бъдат оправдани; защото Исус ще се застъпи със Своята кръв за тях.

Примерите на истинско покаяние и смирение в Божие Слово разкриват такъв дух на изповядване, в който няма опит за извинение на греха или опит за самооправдаване. Ап. Павел не се опитва да се защити. Той описва греха си в най-черните му краски, без да се опитва да намали вината си: „Затварях в тъмница много от светилите, като се снабдявах с власт от главните свещеници; и когато биваха осъждани на смърт, и аз давах гласа си срещу тях. Мъчех ги много по всички синагоги и ги карах да богохульстват; и в чрезмерната си ярост срещу тях ги преследвах даже по чуждите градове“ (Деян. 26:10, 11). Той не се страхува да заяви: „Христос дойде на този свят, за да спаси грешниците, от които най-големият съм аз“ (1Тимотей 1:15).

Смирението и съкрушено сърце, преживяло истинско покаяние, ще може да оцени нещичко от Божията любов и от цената, платена на Голгота.

И както син се изповядва пред баща си, който го обича, така истински разкайващият се човек ще представи пред Бога всичките си грехове.

Както е писано:
„Ако изповядате греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда“

1Йоаново 19

ПРИЗНАЙ СИ, че грешиш

Този, който крие греховете си, няма да успее, но който ги изповяда и остави, ще намери милост.“
Притчи 28:13

Условието за получаване на милост от Бога са прости, справедливи и разумни. Господ не изисква от нас да извършим нещо тежко, за да бъдат греховете ни простени. Не е нужно да правим дълги и уморителни поклоннически пътувания или да си налагаме сами мъчителни изкупителни наказания, за да се препоръчаме на небесния Бог, или да изплатим греховете си. Този, който изповядва и изоставя греха си, ще намери милост, ще му бъде простено.

Апостолът казва: „Изповядайте един на друг греховете си и молете се един за друг, за да бъдете излекувани“ (Яков 5:16). Изповядайте греховете си на Бога, Който единствен може да ги прости, и презрешенията си - един на друг. Ако си оскърбил приятеля си или ближния си, трябва да признаеш сво-

Да

ПРИНАДЛЕЖИШ

Божното обещание е: „Ще Ме потърсите и ще Ме намерите, когато Ме потърсите с цялото си сърце“ (Еремия 29:13).

Цялото ни сърце трябва да принадлежи на Боза, иначе промяната, която има за цел възстановяването ни до първоначалното Божие подобие, никога няма да се случи в нас. По естество ние сме отчуждени от Боза. Святият Дух описва нашето състояние така: „Мъртви в престъпления и зрехове“; „Цялата глава е болна и цялото сърце изнемоляло“; „Няма здраво място“. Сатана ни държи в своите прилики и ние „сме уловени от него по негово воля“ (Еф. 2:1; Исаия 1:5, 6; 2Тимотей 2:26). Бог желае да ни освободи. Но тъй като това изисква пълно преобразяване, подновяване на цялото ни естество, трябва ние сами доброволно изцяло да Му се предадем.

Борбата срещу личното Аз е най-голямата битка, която се е водила някога.

Покоряването на личното Аз и предаването на всичко, което имаме, на Боза не е лесно; цялото ни същество трябва да Му се подчини, преди да бъде подновено в своята първоначална святост. Божието управление не е (както Сатана иска да го представи) основано на сяно подчинение, на контрол, неподдаващ се на разискване. Напротив, то се позовава на разума и съвестта.

„Елате сега и нека да разискваме заедно“ (Исаия 1:18) е поканата на Твореца към съществата, които е създал. Бог не насилва волята на Своите творения. Не може да приеме почит, която не е отгледана доброволно и съзнателно. Едно принудително подчинение би осветило развитието на ума и на характера, би превърнало човека в автомат. Намерението на Твореца не е такова. Той желае човекът - венецът на Неговото творческо дело - да постигне възможно най-високо развитие.

Бог представя пред нас висини, до които желае да ни издигне чрез Своята благодат. Кани ни да Му се предадем, за да може да осъществи в нас Своята воля. За нас остава да изберем дали да бъдем освободени от робството на зреха, за да сме в състояние да споделим славната свобода на Божиите синове, или не.

Когато предадем себе си на Бога, трябва да се откажем от всичко, което би ни отделило от Него. Така казва и Спасителят: „Който от вас не остави всичко това, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:33). Трябва да се откажем от всяко нещо, каквото и да е то, което би могло да отклони сърцето ни. Мамонът е станал идол на много хора. Любовта към парите и жаждата за околество са златната верица, която ги държи вързани за Сатана. Репутацията и светските почести пък са идолите на група категория хора. Лекият и удобен живот, проявите на егзистична зрица за себе си, както и бяството от отговорност, са идолът на трети. Но тези робски верици трябва да бъдат разкъсани. Ние не можем да принадлежим наполовина на Боза и наполовина на света. Изобщо не сме Божии деца, ако не сме напълно такива.

Когато Христос живее в сърцето, душата ще бъде пълна изпълнена с любовта Му, с радостта от общуването с Него, че ще се държи здраво привързана към Боза; и в размишления за Спасителя Азът ще бъде забравен.

Има хора, които изповядват, че служат на Боза, докато в същото време разчитат на своите собствени усилия, за да спазват Неговия закон, да изградят праведен характер и да си осигурят спасение. Сърцата им не са движени от дълбокото чувство за Христовата любов, а се стремят да изпълняват задълженията на християнската религия като нещо, което Бог изисква от тях да спазват, за да си спечелят небето. Такава религия не струва нищо.

Любовта на Христос ще бъде изворът и силата на нашите действия и постъпки. Онези, които чувстват принуждаващата Божия любов, не питат колко най-малко може да бъде дадено, за да се посрещнат Божиите изисквания; не търсят по-нисък стандарт. Целта им е свършеното съобразяване с волята на техния Изкупител. Със сериозно желание те Му подчиняват всичко и проявяват интерес, пропорционален на стойността на обекта, към кой-

то се стремят. Голото изповядване на Христос без тази дълбока любов е само празни приказки, ненужна формалност и неприятно задължение.

Смятате ли, че подчиняването на всичко на Христос е твърде голяма жертва? Да си зададем тогава въпроса: „А какво даде Той за всеки от нас?“. Божият Син даде всичко - живота Си, любовта Си, страданията Си - за нашето изкупление. Във всеки момент от живота си ние получаваме благословенията на Неговата благодат и поради тази причина не можем напълно да схванем дълбините на невежеството и окаянството, от които сме били спасени. Възможно ли е да гледаме към Този, Козото нашите зрехове приковаха, и в същото време съзнателно да презираме любовта Му и жертвата Му?

Горделивите питат: „Защо трябва да живея в покание и смирение, преди да имам увереността, че съм приет от Боза?“. Е, добре, вижте Христос: Той беше безгрешен; нещо повече - беше Князът на небето; но заради хората стана грешен човек, за да спаси човечеството. „Защо то взе на Себе Си претъплекията и понесе зреховите на мнозина и се застъпва за претъпниците“ (Исаия 53:12).

Възможно ли е да гледаме към Този, Козото нашите зрехове приковаха, и в същото време съзнателно да презираме любовта Му и жертвата Му?

Бог не изисква от нас да се откажем от нещо, което е в наш интерес да задържим. Във всичко, което дава, Той има предвид благополучието на Своите деца. Дано всички, които не са избрали Христос, разберат, че Той им предлага нещо много по-добро от онова, което те търсят за себе си!

Човек върши най-голямата несправедливост и нанася най-голямата вреда на собствената си душа, когато мисли и действа в разрез с Божиата воля.

Никаква истинска радост не може да се намери в пътя, забранен от Този, Който знае кое е най-доброто и Който планира само най-доброто за Своите създания. Пътят на зреха е пътят към нещастие и гибелта.

Грешка е да се подхранва мисълта, че Бог изпитва удоволствие да гледа как Неговите деца страдат. Цялото небе е заинтересовано от щастието на човека. Нашият небесен Баща не задържа източниците на радостта за никое от Своите създания. Само иска от нас да се пазим от онова удовлетворяване на желанията си, което би ни донесло страдания и разочарования, което би затворило пред нас вратите на щастието и небето. Изкупителят на света приема хората такива, каквито са: с всичките им недостатъци, несвършенства и слабости; и желае не само да ги очисти от зреха и да им дари изкупление чрез кръвта Си, но и да задоволи сърдечния копнеж на всички, които се съгласяват да поемат Неговото иго, да носят Неговия товар. Целта Му е да даде мир и покой на всеки, дошъл при Него за хля-

ДА СЕ СРЕЩНЕШ С ПРИЯТЪ

ба на живота. Той изисква от нас да изпълняваме само задълженията, направляващи стъпките ни към небето. Пълноценната радост в душата се състои в това: да имаме Христос, Надеждата на славата, изобразен в нас.

Мнозина питат: „КАК мога да предам себе си на Боза?“. Ние желаем да му предадем себе си, но моралната ни сила е твърде слаба, понеже робуваме на съмнението и сме управлявани от навиците на зреховния си живот. Нашите обещания и решения са като пясъчни възета. Не можем да контролираме нито мислите си, нито побудите си, нито чувствата си. Съзнанието за нарушените обещания и престъпните клетви разколебава доверието в собствената ни искреност и ни кара да смятаме, че Бог няма да ни приеме. Но не бива да се отчайваме. Това, което трябва да разберем, е истинската мощ на волята. Тя е управляващата сила в живота на човека - силата, която взема решения и прави избори. Всичко зависи от правилното ѝ действие. Бог е дал на хората правото да избират; тяхно право е да упражняват тази сила. Ние не можем да променим сърцето си, не можем със свои сили да заобичае Боза; но можем да ИЗБЕРЕМ да Му служим. Ние можем да Му предадем волята си; тогава Той ще действа в нас и да желаем, и да вършим необходимото според Неговата воля. Така цялото ни естество ще бъде под контрола на Христовия Дух; чувствата и привързаността ни ще бъдат съсредоточени върху Него, мислите ни ще бъдат в хармония с Него.

Желанието ни за доброта и святост е правилно (доколкото го има); но ако стремимотук, няма да имаме полза от него. Много хора ще бъдат завинаги погубени, макар че се надяват и желаят да станат християни. Те никога не достигат до онази точка, в която тяхната воля е вече подчинена на Боза. Не ИЗБИРАТ сега да станат християни. Чрез правилното упражняване на волята в живота можем изцяло да се променим. Като подчиняваме нашата воля на Христос, се свързваме със Силата, Която стои над всички началства и власти. Ще ни се даде сила отгоре, за да устоим и да останем твърди; и така чрез постоянно предаване на Боза ще сме в състояние да водим нов живот - живот на вяра.

СИГУРНОСТТА на обещанията

Когато съвестта се пробуди под действието на Святия Дух, човек започва да осъзнава злотворността на греха; започва да разбира неговата сила, тежестта на вината, която носи, нещастията, които причинява, и започва да изпитва към него отвращение. Чувства, че грехът го е отделил от Бога, че е поробен под властта на злото. И колкото повече се бори, за да се освободи, толкова повече разбира своята безпомощност. Подбудите ни са нечисти; сърцето ни е нечисто. Разбираме, че животът ни е бил изпълнен с изпитания и зрях. Копнеем да бъдем освободени. Хармония с Бога, подобие на Христос - какво можем да направим, за да постигнем това?

Единственото, от което се нуждаем, е небесно прощение, небесен мир и небесна любов в душата. С пари те не могат да се купят, разумът не може да ги осигури, мъдростта не може да ги придобие; не можем да се надяваме, че ще ги постигнем със собствени усилия. Но Бог ни ги предлага даром, без пари и без да плащаме (Исаия 55:1). Те са наши, ако само протегнем ръка и ги вземем. Господ казва: „Макар греховете ви да са като мораво, ще станат бели като сняг; макар да са червени като кръв, ще станат като бела вълна“ (Исаия 1:18). „Ще ви дам ново сърце и нов дух ще обитава вътре във вас.“

Вие сте изповядали своите грехове и вече не ги вършите. Решили сте да се предадете на Бога. Сега идете при Него и Го помолете да вземе греховете ви и да ви даде ново сърце. И тогава повярвайте, че Той прави това, ЗАЩОТО Е ОБЕЩАЛ. Ето урока, който

Исус се опитва да предаде, докато е тук на земята: трябва да повярваме, че получаваме дара, обещан от Бога, и че този дар ще бъде наш. Исус лекуваше болестите на хората, когато те вярваха в Неговата сила; помагаше им в неща, които можеха да видят, като по този начин ги окуражаваше да Му се доверяват и по отношение на другото, което не можеха да видят - така постепенно им помагаше да повярват и в силата Му да прощава грехове. Той ясно заяви това при излекуването на парализирания: „НО ЗА ДА ПОЗНАЕТЕ, ЧЕ ЧОВЕШКИЯТ СИН ИМА ВЛАСТ НА ЗЕМЯТА ДА ПРОЩАВА ГРЕХОВЕ, тогава казва на парализика: „Стани, вдигни си постелката и си иди у дома“ (Матей 9:6). Същото казва и евангелист Йоан, когато говори за чудесата на Христос: „Тези неща са записани, за да повярвате, че Исус е Христос, Божият Син; и като повярвате, да имате живот в Неговото име“ (Йоан 20:31).

От простия библейски доклад за това, как Исус лекува болните, можем да се научим да вярваме в Него, за да получим прощение на греховете си. Нека разгледаме разказа за парализика от Витезда. Бедният страдаец е безпомощен - повече от 38 години той не може да си служи със своите крайници. И въпреки това Спасителят му казва: „Стани, вдигни постелката си и ходи!“ Болният би могъл да възрази: „Господи, ако ме излекуваш, ще Те послушам“. Но не, той вярва в думите на Христос, вярва, че е напълно излекуван и веднага прави усилие да тръгне. Той ПОЖЕЛАВА да ходи и... ходи. Покорява се на Христовите думи и Бог му дава силата. Той е напълно излекуван.

По същия начин ще стане и нас: ние сме зрешници; не можем да изкупим миналите си грехове, не можем да променим сърцето си, не можем да направим себе си святи. Но Бог обещава да направи всичко това вместо нас чрез Христос. Ние ВЯРВАМЕ, че Той е обещал това. Изповядваме греховете си и Му предаваме себе си. Ние ЖЕЛАЕМ да Му служим. Веднага щом направим това, Бог ще изпълни обещанието Си. Ако повярваме в обещанието, ако повярваме, че греховете ни са простени и сърцата ни са очистени, Бог ще направи това факт. Ще бъдем напълно излекувани точно така, както Христос даде на парализика сила да ходи, когато той повярва, че е вече здрав. Това наистина Е така, ако го повярваме.

Не чакайте да ПОЧУВСТВАТЕ, че сте излекувани, а каже те: „Вярвам в това, то Е така не защото го чувствам, а защото Бог го е обещал“.

Исус казва: „Каквото и да пожелаете, когато се молите, вървайте, че сте го получили и ще ви бъде“ (Марк 11:24). Има едно условие, за да бъде изпълнено това обещание; и то е да се молим според волята на Бога. А Божията воля е да ни очисти от зрях, да ни направи Свои деца и да ни даде сила да живеем свят

живот. Така че ние можем да се молим за това, да вярваме, че го получаваме и да благодарим на Бога, че ВЕЧЕ СМЕ го получили. Наша привилегия е да отидем при Исус и да бъдем очистени, да застанем пред Закона без срам или уязвления. „Сега, прочее, няма никакво осъждане за тия, които ходят не по плът, но по Дух“ (Римл. 8:1).

Отсега а на татък вие вече не принагледжигте на себе си; вие сте купени на висока цена. „Не сте изкупени с тленни неща като сребро и злато... а със скъпоценната кръв на Христос, като на Агне без недостатък и без петно“ (1Петрово 1:18, 19). Чрез този прост акт на вяра в Бога Святия Дух влага в сърцата ни нов живот. Ставаме като новородени деца в Божието семейство и Бог ни обича така, както обича Сина Си.

Сега, след като сме избрали да принадлежим на Исус, не бива да се дърпаме назад, не бива да се отклоняваме от Него, а ден след ден да казваме: „Аз съм Христос; аз съм отдал себе си на Него“. Молете Го да ви даде Духа Си и да ви пази чрез Своята благодат. Както сте станали Негово дете, като сте предали себе си на Бога и твърдо вярвате в Него, така трябва и да продължите да живеете в Него. Апостолът казва: „И тъй, както сте приели Господ Исус Христос, така и ходете в Него“ (Кол. 2:6).

На кон, изглежда, имат усещането, че трябва да преминат из известен стад, да изпълнят някои условия или да издържат някакъв изпит, за да докажат на Господ, че са се променили, преди да имат правото да искат Неговото благословение. Но те могат да претендират за Божието благословение още сега. Те трябва

да притежават Неговата благодат, Христовия Дух, който да им помага в техните слабости, иначе няма да могат да устоят на злото. Исус обича да идваме при Него такива, каквито сме - зрешни, безпомощни, зависими. Можем да дойдем при Него със своите слабости и безразсъдство, с цялата си зрешност и да застанем пред нозете Му в разкаяние. Той с радост ще ни презърне, ще ни вземе в обятията на Своята любов, ще превърже нашите рани и ще ни измие от всяка нечистота.

Ето къде пропадат хиляди хора: те не вярват, че Исус ни прощава лично, индивидуално. Не се доверяват на Божието Слово. Привилегия е за всички, които се съобразяват с условията, да знаят със сигурност, че всеки техен зрях е напълно простен. Прозонете съмненията си, че Божиите обещания не се отнасят лично за вас. Те са за всеки разкаяващ се зрешник. Чрез Христос е предвидено да бъдат дадени сила и благодат от личните ангели, служители на всеки вярващ човек. Никой не е толкова зрешен, че да не може да намери сила, чистота и праведност в Исус, който е умрял за него. Той чака, за да снемем от хората техните опетнени грехи и да ги облече с бялата мантия на Своята правда; Той ги кани да живеят, а не да умрат.

Бог не се отнася с нас така, както ние, ограничени те човечи, се отнасяме един с друг. Неговите мисли са мисли на милост, любов и най-нежно съчувствие.

Бог не изисква от нас да се откажем от нещо, което е в наши интерес да задържим. Във всичко, което дава, Той има предвид благополучието на Своите деца.

Той казва: „Нека нечестивият остави пътя си и неправедният мислите си; нека се обърне към Господа и Той ще се смил над него; към нашия Бог, защото Той ще прощава щедро“. „Изличих като мъгла престъплението ти и като облак греховете ти“ (Исаия 55:7, 44:22).

„Не намирам удоволствие в смъртта на оня, който умира - казва Господ Бог. - Затова обърнете се и живеете“ (Езекиил 18:32). Сатана е готов да потуши скъпите Божии уверения. Той желае да скрие всеки мъч светлина и всяка искра на надежда; но вие не трябва да му позволявате това. По-добре си кажете: „Исус умря, за да мога аз да живея. Той ме обича и не желае да загина. Аз имам състрадателен небесен Баща; и макар да съм злоупотребил с Неговата любов, макар да съм пропилял благословенията, които Той ми е дал, ще стана, ще отида при Него и ще Му кажа: „Съзрешия пред Небето и пред Теб и не съм достоен да се нарека Твой син; направи ме като един от малки“

те Си служи". В Притчата за блудния син се казва как беше приет скитникът: „КОГАТО ТОЙ БИШЕ ОЩЕ ДАЛЕЧ, баща му го видя, стили се и като се затица, хвърли се на рамото му и го целуваше“ (Лука 15:18, 20).

Великото сърце на безпределната Любов привлича грешника със съчувствие, което не познава граници.

Но дори и тази притча, колкото и да е трогателна и нежна, е твърде недостатъчна, за да изрази безпределното състрадание на небесния Баща. Чрез Своя пророк Господ заявява: „Обикнах те с вечна любов: ЗАТОВА ТЕ ПРИВЛЯКОХ С МИЛОСТ“ (Еремия 31:3). Докато грешникът е още далеч от баща си, разпийвайки Неговото имуществено в чужда страна, Бащиното сърце копнее за него; и всеки копнеж за завръщане при Бога, събуден в душата, е всъщност нежното умоляване на Неговия Дух, Който увещава, моли, привлича скитника към любящото сърце на неговия Баща.

След като имате пред себе си обещанията на Библията, още ли се съмнявате? Възможно ли е все

още да съмнявате, че когато бедният грешник копнее да се завърне, копнее да остави зреховите си, Господ коравосърдечно ще го спре, за да не дойде при нозете Му в покаяние? Бог мрази греха, но обича грешника. В лицето на Христос Бог даде Себе Си, за да могат да бъдат спасени всички, които пожелаят, и да получат вечното благословение в царството на славата. Бог казва: „Може ли жена да забрави съществуването си дете и да не се стили над него? Но дори тя да забрави, Аз няма да те забравя“ (Исаия 49:15).

Погледнете нагоре вие, които се съмнявате и се колебаете; защото Исус живее, за да се застъпва за нас. Благодарете на Бога за дара на Неговия Син и се молете Той да не е умрял напразно за вас. Духът ви кани днес. Елате с цялото си сърце при Исус и ще можете да претендирате за Неговото благословение.

Когато четете обещанията Му, помнете, че те са израз на неизказана любов и милост. Великото сърце на безпределната Любов привлича грешника със съчувствие, което не познава граници. „Ние и тате изкупление чрез кръвта Му, прощение на зреховите“ (Еф. 1:7).

Само повярвайте, че Бог е ваш помощник. Той иска да възстанови Своя морален образ в човека. Когато се приближаваме до Него с изповед и покаяние, Той ще се приближи при нас с милост и прощение.

уповаваме на своите възможности или на добрите си дела, все пак животът ни ще разкрива дали Божията благодат живее в нас, или не; и ако да, то ще се забележи промяна в характера, в навиците, в поведението ни. Контрастът между това, което сме били, и това, което сме, ще бъде явен и категоричен. Характерът на един човек се разкрива не чрез случайни добри или лоши постъпки, а чрез общата насока на ежедневните му думи и действия.

Вярно е, че може да се постигне външна промяна на поведението и без обновяващата сила на Христос. Стремелният към влияние над другите, както и желанието ни те да ни ценят и уважават, може да доведе до порядъчен живот. Самоуважението също може да ни накара да избягваме външната изява на злото в нас. И егзистичното сърце може да извършва благородни постъпки. Тогава по какво ще разберем на чия страна сме?

Когато Божията любов се подхранва в душата, тя подслажда живота и пръска благодатно влияние върху всички.

Кой владее нашето сърце? С кого се занимават мислите ни? За кого обичаме да говорим? На кого принадлежат най-топлите ни чувства и най-добрите ни сили? Ако сме Христови, мислите ни ще са с Него, най-сладките ни възжелания ще са отправени към Него. Всичко, което имаме и което сме, ще е посветено на Него. Ние ще копнеем да носим Неговия образ, да изпълняваме Неговата воля и да вършим само онова, което Му е приятно.

Хората, които са станали нови творения в Исус Христос, ще имат в себе си плодовете на Духа: „Любов, радост, мир, дълготърпение, благородство, доброта, вяра, кротост, умереност“ (Гал. 5:22, 23). Те няма да се съобразяват с предишните си желания, но чрез вяра в Божия Син ще вървят по Неговите стъпки, ще отразяват Неговия характер и ще очистват себе си, както Той е чист. Ще обичат тези неща, които някога са мразили и ще мразят нещата, които някога са обичали. Гордите и самоуважаващите се ще станат смирени и кротки. Лекомислените и високомерните сериозни и скромни. Пияниците - трезвени, а развратниците - почтени. Светните светски обичаи и мода ще бъдат оставени настрана. Християнинът ще търси не „външните украшения“, а „скритил в сърцето човек, украсен с нетленното украшение на кротък и тих дух“ (1Петрово 3:3, 4).

Няма доказателство за каквото и да било истинско покаяние, ако то не доведе до истинско преобразяване. Само ако върне взетия зalog, ако даде обратно това, което е оgrabил, ако изповяда зреховите си и обикне Бога и своите ближни, само тогава грешникът може да бъде сигурен, че е преминал от смърт в живот.

Когато като заблудени, грешни същества отидем

Новият живот е ЗА ТЕБ!

„Ако някой е в Христос, той е ново създание: старото премина, ето, всичко стана ново.“

2Коринтяни 5:17

овек може да не е в състояние да посочи точно време или място на своето запознанство с Христос или да проследи цялата верига от обстоятелства в процеса на духовното си обръщане към Него - но това не доказва, че той не се е обърнал. Христос казва на Никодим: „Вятърът духа, където си иска и ти чуваш гласа му, но не можеш да кажеш откъде идва и къде отива; така е и с човека, който е роден от Духа“ (Йоан 3:8). Както вятърът е невидим, но резултатите от неговото действие могат ясно да се видят и почувстват, така работи и Божият Дух в сърцето на човека.

Тази обновяваща Сила, която никое човешко око не може да види, създава нов живот в душата; създава ново съществуване по подобие на Бога.

Макар действието на Духа да е тихо и незабележимо, резултатите са ясно изразени. Ако сърцето е било обновено от Божия Дух, животът ще свидетелства за този факт. Макар че не можем да направим нищо, за да променим своето сърце или да приведем себе си в хармония с Бога, макар да не трябва изобщо да се

Археологията и Библията

Пирамите, древните гробници на фараоните и разкопките на древните цивилизации могат да ни кажат много не само за миналото, но и за нашето настояще и бъдеще. Тук са събрани три популярни курса за археологията и древните цивилизации, които са едно невероятно съчетание на фактите от историята със съдържанието на древните библейски ръкописи.

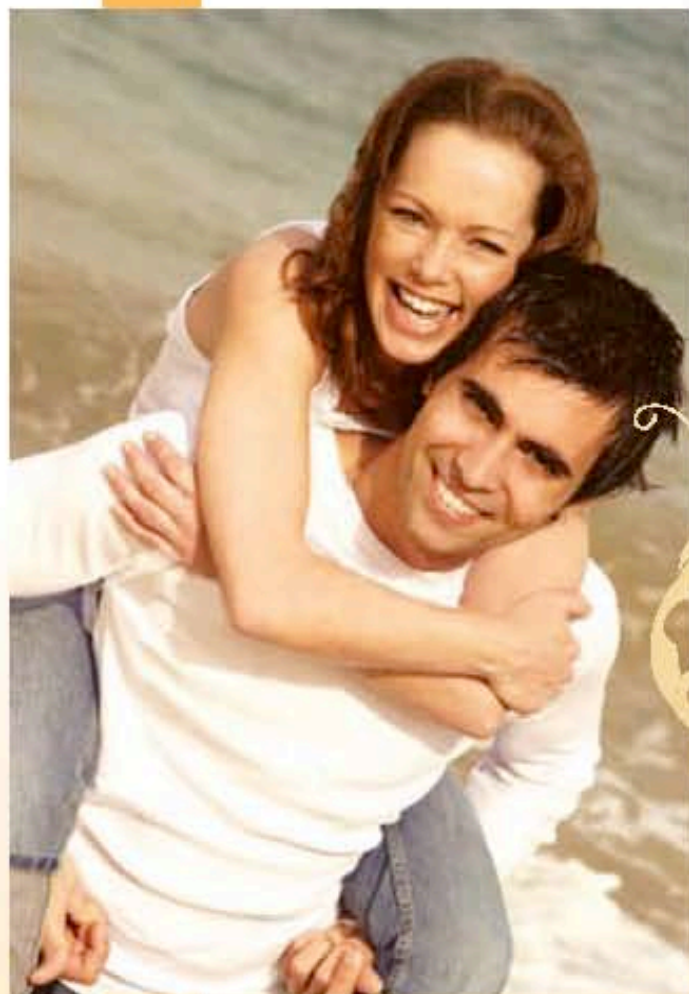
10 въпроса за Бога

Създаден за младежи между 13 и 35 години този курс използва много съвременни картини и език, който младите хора разбират добре. Разработен на основата на проучване сред младите хора, на които е бил зададен въпросът: „Ако можете да зададете един въпрос на Бога, кой ще бъде той?“ Обхванати са следните въпроси: „Защо не спреш болката и моят живот? Сексът одобрява ли го? Ти ли си създал света? Ти ли си написал Библията? и други подобни...“

*online: www.zov-media.org
*кореспондентно: 9010 Варна, ГИК 56

10 ВЪПРОСА ЗА БОГА
X
#3: СЕКСЪТ ОДОБРЯВА ЛИ ГО БОГ?

ДА СЪХРАНИШ ПРИЯТЕЛСТВОТО

Духовна Зрялост

Онази промяна на сърцето, чрез която ставате деца на Бога, е наречена в Библията новородение. Тя е сравнена и с поникването на доброто семе, посято от земеделеца. В този смисъл и хората, току-що приели Христос, са като новородени бебета, които трябва да пораснат (1 Петрово 2:2; Еф. 4:15) до състоянието на зрели мъже и жени в Господа. Също като доброто семе, посято в нивата, те ще трябва да израснат и да дадат плод. Исайа казва, че ще „бъдат наречени дървета на правда, насадени от Господа, за да се прослави Той“ (Исайа 61:3). Така от естествения живот в природата могат да се извлекат примери, които да ни помогнат да разберем по-добре тайнствените истини на духовния живот.

Човешката мъдрост и способности не могат да дадат живот и на най-малкото същество в природата. Само чрез живота, който дава единствено Бог, може да съществува растението или животното. По същия начин единствено чрез живота, идващ от Бога, в сърцата на хората се заражда духовният живот. Ако човек не се „роди отгоре“ (Йоан 3:3), не може да стане участник в живота, който Христос дойде да даде.

Както е с живота, така е и с порастването. Бог е, Който кара пъпката да разцъфти и цветът да даде плод. Чрез Неговата сила от семето се развива „първо стрък, после клас, а след това пълно зърно в класа“ (Марк 4:28). Пророк Осия казва за Израил, че ще „израстват като крем“. „Те ще се съживят... и ще израстват като лоза“ (Осия 14:5, 7). Исус ни заръчва да наблюдаваме „кремовете как растат“. Растенията и животните порастват не поради собствената си загриженост, желание или усилие, а чрез приемането на това, което Бог е определил да служи за поддържането на живота им. Детето не може по желание или със собствени усилия да прибави и милиметър към своя ръст. Нито пък ние можем по този начин да си осигурим духовно израстване. И растението, и детето се развиват само ако получават от околната среда необходимото

за живота им - въздух, слънчева светлина и храна. Каквото са тези дарове на природата за животните и растенията, това е и Христос за хората, които Му се доверяват. Той е тяхна „вечна светлина“, „слънце и щит“ (Исайа 60:19; Пс. 84:11). Той ще бъде като „роса за Израил“. „Ще слезе като дъжд над тревата на моравата“ (Осия 14:5; Пс. 72:6). Той е живата вода, „излята от Бога... Който слеза от небото и дава живот на света“ (Йоан 6:38).

Както цветето се обръща към слънцето, чиито блестящи лъчи могат да развият и усъвършенстват красотата и симетричната му, така и ние трябва да се обръщаме към Слънцето на правдата, за да може небесната светлина да ни озрее и да развие характеристиките ни по подобие на Христовил.

Исус поучава същото, когато казва: „Пребъдвайте в Мен и аз във вас. Както лозовата пръчка не може да принася плод от само себе си, ако не пребъдва в лозата, така и вие не можете, ако не пребъдвате в Мен... Отделени от Мен, не можете да направите нищо“ (Йоан 15:4, 5). За да можем да живеем свято, ние сме точно толкова зависими от Христос, колкото е зависима клонката от стъблото, за да може да расте и да дава плод. Отделени от Него, нямаме никаква сила да устояваме на изкушенията или да растем в благодатта и светостта. Само ако пребъдваме в Него, можем да станем като Него. Като черпим живот от Него, няма да поухнем, нито ще останем безплодни. Ще бъдем като дърво, посадено край извор.

Много хора смятат, че трябва да извършат част от работата сами. Те се доверяват на Христос за прощаването на греха им, но след това се опитват със собствени усилия да живеят праведно. Всяко такова усилие обаче ще пропадне. Исус казва: „Без Мен не можете да направите нищо“. Нашето израстване в благодатта, нашата радост, нашата полезност - всичко зависи от връзката ни с Христос. Именно чрез духовно общуване с Него ежедневно, ежечасно чрез пребъждане в Него ще растем в благодат. Той е не само началото, но и завършекът на нашата вяра. Христос е в началото, в края и винаги. Той трябва да

бъде снасно само в началото и в края на живота ни, но и при всяка стъпка по пътя. Давид казва: „Поставям Господ винаги пред себе си; и понеже е от дясната ми страна, няма да се поколебам“ (Пс. 16:8).

Питате ли се: „Как трябва да пребъдвам в Христос?“ По същия начин, както сте Го приели в началото. „Както сте приели Господ Исус Христос, така ходете в Него“; „Праведният ще живее чрез вяра“ (Кол. 2:6; Евреи 10:38). Вие сте се предали на Бога, за да бъдете всецяло Негови, за да Му служите и да Му бъдете послушни, и сте приели Христос като свой Спасител. Вие не можете сами да изкупите зреховите си или да промените сърцето си; но след като сте се предали на Бога, сте повярвали, че Той заради Христос е извършил това вместо вас. Чрез ВЯРА вие сте станали Христови, чрез вяра ще растете в Него - чрез даване и чрез вземане. Вие трябва да Му **ДАДЕТЕ** всичко - сърцето си, волята си, служенето си, да Му предадете себе си, за да можете да бъдете послушни на всичките Му изисквания; трябва да **ВЗЕТЕТЕ** всичко: Христос - пълнотата на всяко благословение трябва да пребъдва в сърцето ви, да бъде ваша сила, ваша правда, ваш вечен Помощник, за да ви дава сила да бъдете послушни.

Всяка сутрин посвещавайте себе си на Бога; направете това първото си и главно задължение. Нека молитвата ви бъде: „Вземи ме, Господи, и нека бъда напълно Твоя. Представям всичките си планове пред теб. Използвай ме днес в служба за Теб. Останй с мен и нека всичко, което извърша, да бъде извършено чрез Теб“. Това е нещо, което трябва да се прави всекидневно. Всяка сутрин посвещавайте себе си на Бога. Така ден след ден ще предавате живота си в ръцете Му и по този начин Той ще бъде оформян все повече според живота на Христос.

Животът в Христос е живот на спокойствие и мир. Може да няма никакъв екстаз, но трябва да има постоянно, изпълнено с мир доверие. Надеждата ни не е в нас самите; тя е в Христос. Нашата слабост се свързва с Неговата сила, нашето невежество с Неговата мъдрост, нашата неустойчивост с Неговата устойчива сила. Така че не трябва да гледаме себе си, нито да занимаваме умовете си със себе си, трябва да гледаме към Христос. Нека умът ни се занимава с Неговата любов, с Неговата красота, със свършенството на Неговия характер. Христос в Неговото себеотрицание, Христос в Неговото смирение. Христос в Неговата чистота и святост.

Ще бъдем преобразени по Негово подобие именно като Го обичаме, като Му подражаваме, като сме изцяло зависими от Него.

Исус казва: „Пребъдвайте в Мен“. Тези думи изразяват идеята за спокойствие, устойчивост, доверие,

сигурност. Отново и отново Той ни казва: „Елате при Мен... и аз ще ви успокоя“ (Матей 11:28, 29). Същата мисъл отрифваме и в думите на псалмиста: „Облезна се на Господа и търпеливо Го чакай“ (Пс. 37:7). А Исая ни дава уверението: „В спокойствие и увереност ще бъде вашата сила“ (Исая 30:15). Това спокойствие не е липса на активност, защото в поканата на Спасителя обещанието за спокойствие е свързано с призив за работа: „Вземете Моето иго върху си... и ще намерите покой“ (Матей 11:29). Сърцето, което най-пълно си почива в Христос, ще участва активно в работата за Него.

Когато се занимава със собственото ни аз, умът ни се отклонява от Христос, Източника на силата и живота. Затова Сатана полага специални усилия да държи вниманието ни отклонено от Спасителя, за да може по този начин да попречи на връзката и общуването ни с Бога. Угволявателите, артистите, трудностите, обръкваността и скърбите на живота, зрешките и недостатъците на другите или пък нашите собствени грешки и несвършенства - Сатана се стреми да отклони вниманието ни към всички тези неща или само към някое от тях. Не се оставяйте да бъдете подведени от неговите хитри уловки. Много хора, искрено желаещи да живеят за Бога, твърде често биват подвеждани от Сатана да се занимават със собствените си грешки и слабости. Като ги отделя от Христос, Той се надява да спечели победата. **Не трябва да превръщаме собственото си аз в център на нашите мисли и да се отдаваме на безпокойство и страх за това, дали ще бъдем спасени. Тези мисли ще ни отклонят от Източника ни на сила. Предайте на Бога душата си, за да я пази, и Му и майте доверие.**

Говорете и мислете за Исус. Нека вашето аз се разтвори в Него. Отстранете всяко съмнение, прогонете всеки страх.

Кажете като апостол Павел: „Аз живея, и все пак не аз, но Христос живее в мен; а животът, който сега живея в плътта, живея го с вярата в Божия Син, който ме възлюби и предаде Себе Си за мен“ (Гал. 2:20). Почивайте си в Господа. Той може да опази това, което сте Му поверили. Ако се оставите в Неговите ръце, Той ще ви направи повече от победители чрез Този, който ви обича до смърт.

Когато станат човек, Христос свързва човечеството със Себе Си чрез връзка на любов, която никога не би била разкъсана от каквато и да е сила, с изключение на силата на нашия собствен избор. Сатана постоянно ще ни представя различни примамки, за да ни склони да прекъснем тази връзка и да изберем да се отделим от Христос. Ето защо е нужно да бдим, да се борим, да се молим, за да не може нищо да ни увлече така, че да **ИЗБЕРЕМ** друг господар; защото винаги сме свободни да направим това. Нека държим погледа си постоянно насочен към Христос и Той ще ни пази. Докато гледаме към Него, сме в

безопасност. Нищо не може да ни вземе от ръката Му. Гледайки постоянно към Христос, ние „се преобразяваме в същия образ от слава в слава от Духа Господен“ (2 Кор. 3:18).

Точно по този начин първите ученици станали подобни на своя скъп Спасител. Когато чува думите на Исус, почувстваха нуждата си от Него. Те Го потърсиха, намериха и следваха. Бяха с Него въщи, на масата, в уединената стаичка, на полето. Държача се с Него както ученици с учителя си, като ежедневно се вслушваха в уроците Му върху Святата истина. Гледаха към Него както слугите към своя господар, за да разберат задълженията си. Онези ученици са били „хора със страсти, подобни на нашите“ (Яков 5:17). Трябвало е да се борят по същия начин с греха, както и ние. Нуждаели са се от същата благодат, за да живеят свят живот, както и ние.

Дори и Йоан, любимият ученик, който най-пълно отразява образа на Спасителя, не притежава по природа тази красота на характера. Той бе не само човек, обичащ да се самоизтъква, амбициозен и честолюбив, но и буен, прибързан и злопамятен, когато го обидят. Но след като Божествения характер на Христос се разкрива пред него, Той вижда собственото си несвършенство и това познание за Бога го смирява. Силата и търпението, мъжеството и нежността, величието и смирението, които наблюдава в ежедневния живот на Божия Син, изпълват душата му с възхищение и любов. Ден след ден сърцето му се приближава към Христос, докато най-сетне зазубва от погледа си своето аз и то се стопява в любовта на неговия Господ. Гневливият му и амбициозен нрав се поддава на преобразяващата сила на Христос, която го променя. Това е резултатът от общуването с Исус. Когато Той пребъдва в човека, цялото естество бива преобразено. Христовият Дух, Христовата любов променят сърцето, преобразяват душата и издигат мислите и желанията към Бога и към небето.

След като Христос се възнеся в небесата, в последователите Му остава усещането за Неговото присъствие. Това е лично присъствие, изпълнено с любов и светлина. Исус, Спасителят, който е ходил до тях, говорил е и се е молил заедно с тях, вдъхвал е надежда и утеха в сърцата им, е взет на небето, докато все още отправя вестта на мир. Когато облакът от ангели Го приема, Неговият глас им казва: „Ето, аз съм с вас до края на света“ (Матей 28:20). Той се възнеся на небето в човешки образ. Учениците знаят, че Този, който продължава да бъде техен Приятел и Спасител, е пред Божия престол; че Неговите чувства към тях не са се променили; че Той все още се отъждествява със страдащото човечество и представя пред Бога заслужите на Своята собствена скъпоценна кръв, показвайки наранените Си ръце и нозе като възпоменание за цената, която е платил за Своите изкупени.

Учениците знаят, че се е възнесъл на небето, за да им приготви място; и че ще се върне пак, за да ги вземе при Себе Си.

Когато са се събрали заедно след възнесението, учениците са зорели от желание да представят молитвите си пред Отец в името на Исус. С тържествено благоговение те са се покланяли в молитва, повтаряйки си обещанието: „Каквото и да поискате от Отец в мое име, ще ви бъде дадено. Досега нищо не сте поискали в мое име: искайте и ще получите, за да бъде радостта ви пълна“ (Йоан 23:24). Те са протъкали ръката на вярата си все по-високо и по-високо, представяйки мощния аргумент: „Христос е, който умря, да, който възкръсна, който е от дясната страна на Бога, който се застъпва за нас“ (Римл. 8:34). И Петдесетницата им донесла присъствието на Утешителя, за Козото Христос им казал: „Той ще пребъдва във вас“. Казал им още: „За вас е по-добре да отида аз; защото, ако не отида, Утешителят няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя“ (Йоан 14:17; 16:7). Отсега напатък чрез Духа Христос щял да пребъдва постоянно в сърцата на Своите последователи. Тяжната връзка с Него била по-близка, отколкото когато лично бил с тях. Светлината, любовта и силата на живеещия в тях Христос така се е излъчвала от лицата им, че като ги гледали, хората „се удивляваха; и разбираха, че те са били с Исус“ (Деян. 4:13).

Всичко онова, което е бил за първите ученици, Христос желае да бъде и за Своите деца днес; защото в онази последна молитва с малката група ученици, събрани около Него, Той казва: „Не се моля само за тези; но и за всички, които ще повярват в Мене чрез тяхното слово“ (Йоан 17:20).

Исус се моли и за нас и иска да бъдем едно с Него, както Той е с Отца. Спасителят казва: „Човешкият Син не може да върши нищо от само Себе Си“; „Отец, който обитава в Мен, Той върши делата“ (Йоан 5:19; 14:10). Щом живее в сърцата ни, Христос ще действа в нас „и да желаем, и да вършим Неговата Божествена воля“ (Фил. 2:13). Ние ще правим това, което Той е правил; ще проявяваме същия дух. И така, като Го обичаме и пребъдваме в Него, ще „растем във всяко отношение в Него, който е главата, Христос“ (Еф. 4:15).

Да си НЕОБХОДИМ

Бог е източникът на живота, светлината и радостта за цялата Вселена. Като от слънцето се излъчват лъчи на слънчевата светлина, както от изворите пръжат водните струи, така Бог е Източник на благословиите за всички Свои создания. И навсякъде, където Божият живот е в сърцата на хората, тези благословения ще получават и всички около тях.

та същност на неговото блаженство. Това е духът, който Христовите последователи ще притежават, и работата, която ще вършат.

Когато Христовата любов се съхранява в сърцето, подобно на приятно блазоухание, тя не може да остане скрита. Нейното свято влияние ще се почувства от всички, с които установяваме връзка. Христовият Дух в сърцето е като извор в пустиня, който блика, за да освежава всички и който поражда в умиращите силен копнеж да пият от водата на живота. Любовта към Исус ще се изявява в желанието да се работи за благословието и спасението на човечеството цяло, както Той е работил. Бог ще поражда любов, нежност и съчувствие към всички творения, които се намират под зрижията Му.

Животът на Спасителя на земята съвсем не е бил живот на удобства и зрижи за Себе Си. Той се е трудил с постоянство, сериозност и неуморни усилия за спасението на изгубеното човечество. От яслата до кръста Той е вървял по пътя на себеотрицанието и не се е опитвал да се освободи от тежките задачи, от мъчителните пътувания и от изтощителните зрижи и труд. Той е казал: „Човешкият Син дойде не за да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина“ (Матей 20:28). Това е великата и единствена цел на Неговия живот. Всичко друго е било второстепенно и подчинено на нея. Храна и вода за Него е било изпълнението на Божията воля и довършването на делото Му. Собственото Аз и личните интереси нямали дял в това, което е правил.

Така и участниците в Христовата благодат ще бъдат готови да понесат всяка жертва, за да могат и други, за които Той е умрял, да получат небесния дар. Щом човек отиде при Христос, у него се поражда желанието да каже и на другите какъв скъп Приятел е намерил. Спасяващата и осветяваща истина не може да се заключи в сърцето. Ако сме облечени с Христовата правда и сме изпълнени с радостта на обитаващия в нас Негов Дух, няма да мълчим. Щом сме опитали и разбрали, че Господ е добър, ще имаме

какво да разкажем за това. И ние като Филип, когато намерил Спасителя, ще каним и други да дойдат в Неговото присъствие. Ще се стремим да им покажем привлекателността на Христос и невидимите реалности на идващия свят. Ще изпитваме силно желание да вървим по пътя на Христос. В нас ще живее копнежът всички да могат да видят „Божия Азнец, Който взе върху Себе Си зрека на света“.

Усилието да бъдем благословенни за другите ще се отрази на самите нас, носейки ни благословения. Това бе и намерението на Бога, когато ни направи Свои сътрудници в изкупителния план. Той подари на хората привилегиата да приемат Божие естество и на свой ред да участват в разпространяването на благословиенията сред техните ближни. Това е най-високата чест, най-великата радост, която Бог може да даде на хората. Онези, които участват в тази работа и служба от любов, биват привлечени най-близо до своя Създател.

Бог можеше да повери разпространението на евангелската вест и делото, свързано с нея, на небесните ангели. Можеше да си послужи и с други средства, за да постигне целта Си. Но в безкрайната Си любов пожела да ни направи Свои сътрудници заедно с Христос и ангелите, за да можем да получим благословието, радостта и духовното извисяване в резултат на тази несебелюбива служба.

Когато участваме в Христовите страдания, започваме да Му съчувстваме и да Го разбираме по-пълно. Всяко дело на саможертва за доброто на другите укрепва духа на човека и го води към по-тясна връзка със Спасителя на света, Който „боят като бе, заради вас... стана беден, та да се обогатите вие чрез Неговата сиромашия“. Само ако изпълняваме така Божие намерение в нашия свят, животът ни ще бъде наистина благословен.

Ако работим така, както Христос иска да работят последователите Му, и печелим хора за Него, ще почувстваме нуждата от по-дълбоко преживяване и по-пълно познание за Божиите неща, ще гладуваме и ще жадуваме за небесната правда. Ще молим Бога и вярата ни ще укрепва, а душките ни ще отпиват все по-големи глътки от Извора на спасението. Противопоставянето и изпитанията ще ни водят при Библията и молитвата. Ще растем в благодат в познаването на Христос и ще натрупваме богат духовен опит.

Духът на несебелюбивата работа за другите придава на характера дълбочина, стабилност, Христоподробност и носи мир и щастие. Стременията стават възвишени. Вече няма място за леност и себелюбие. Хората, които по този начин практикуват християнството, ще растат и ще укрепват все повече в службата си за Бога. Ще имат ясни духовни схващания, твърда, постоянно увеличаваща се вяра и молитвата им ще придоби-

ва все по-голяма сила. Божият Дух, Който действа в тях, изисква в отговор на Божие докосване да види святата хармония на душата. Тези, които по този начин се посвещават на несебелюбива служба за благодатта на другите, най-сигурно работят за собственото си спасение.

Единственият начин да израстваме в благодатта е да вършим безкористно точно това, което Христос ни е възложил: да правим всичко според силите и възможностите си за подпомагането и предаването на благословиенията на нуждаещите се. Силата идва чрез упражняване; активността е условие за поддържането на живота. Онези, които се стараят да водят християнски живот чрез пасивно приемане на благословиенията на благодатта, а не вършат нищо за Христос, все едно се опитват да живеят, хранейки се, но без да се движат.

В духовния живот, както и в природния свят, това винаги има за резултат израждане и упадък. Човек, който отказва да упражнява крайниците си, скоро ще изгуби способността си да ги използва. Така и християнният, който не използва даренията му от Бога сили, не само няма да израсне в Христос, но ще загуби и силата, която е притежавал досега.

Църквата на Христос е определено от Бога средство за спасение на хората. Нейната мисия е да занесе евангелието на света. И това е задължение на всички християни. Всеки един според степента на своя талант и възможности трябва да изпълни поръчката на Спасителя. Любовта на Христос, разкрита пред нас, ни прави длъжници към всички, които не Го познават. Бог ни е дал светлина, която не е само за нас, но и за другите.

Ако Христовите последователи се заемат с изпълнението на този свой дълг, ще има вместо един - хиляди, които да проповядват евангелието в езическите страни. Всички онези, които не биха могли лично да се заемат с това дело, щяха поне да го поддържат със средствата си, със съчувствието и молитвите си. А и в християнските страни щеше да се работи много по-сериозно в това отношение.

За да работим за Христос, не е нужно да ходим чак в езически страни, нито да напускаме тесния кръг на дома си, ако нашите задължения ни задържат там. Можем да вършим тази работа в домашния кръг, в църквата, сред хората, с които общуваме или с които имаме делови отношения.

Анотация:

- Ако живеете в XXI Век
- Ако работите много и нямате време за почивка и физическа активност
- Ако не сте „имунизирани“ срещу стреса и напрежението
- Ако обичате да си похапвате повече и по-пикантни храни
- Ако пушите, употребявате алкохол или дрога
- Ако сте с наднормено тегло
- Ако животът ви преминава предимно в затворено помещение и в седнало положение
- Ако здравето ви вече се „пропуква“

И ВИЕ ВЛИЗАТЕ В ЗЛОВЕЩИТЕ СТАТИСТИКИ НА СВЕТОВНАТА ЗДРАВНА ОРГАНИЗАЦИЯ. ВРЕМЕ Е ДА НАПРАВИТЕ СПЕШНИ ПРОМЕНИ!

НОВО НАЧАЛО

Автор: Д-р Върнън Фостър, 212 стр., тв. Юрици

КАК?

Тази книга ще ви даде необходимата информация. Буквално стотици хиляди хора са я вправили свое въстание четири и ръководство.

Вижте я на стр. 48

По-голямата част от Своя живот на земята нашият Спасител е прекарвал в търпелив труд в дърводелската работилница в Назарет. Ангели служители са придружавали Господаря на живота, когато е ходел рамо до рамо със селяни и работници, непризнат и непочитан. Той е изпълнявал така вярно Своята мисия, докато е работел скромния Си занаят, както и когато е лекувал болните или е ходел по бурните вълни на Галилейското езеро. Така и ние и в най-скромните задължения на живота, и на най-ниското обществено стъпало можем да ходим и да работим с Исус.

Апостолът казва: „Нека всеки човек, в каквото състояние е бил призван, в него да си остане с Бога“ (1 Кор. 7:24). Деловият човек може така да води деловата си работа, че да прослави своя Учител чрез верността си. Ако е истински последовател на Христос, той ще внесе своята релация във всичко, което върши, и ще разкрива пред хората Христовия Дух. Техникът също може да бъде прилежен и верен представител на Оня, Който се е трудил в Своя скромен живот по хълмовете на Галилея.

Всеки, който носи името на Христос, трябва да живее и да работи така, че другите, като виждат добрите му дела, да прославят своя Творец и Изкупител.

Много хора не отдават най-добрите си дарби в служба на Христос с извинението, че другите прищежават по-големи дарби и предимства от тях. Доминира мнението, че само от особено талантиливите се изисква да посветят способностите си в служба на Бога. Мнозина са стигнали дотам, да смятат, че таланти са дадени само на определена категория привилегирани хора, като другите се

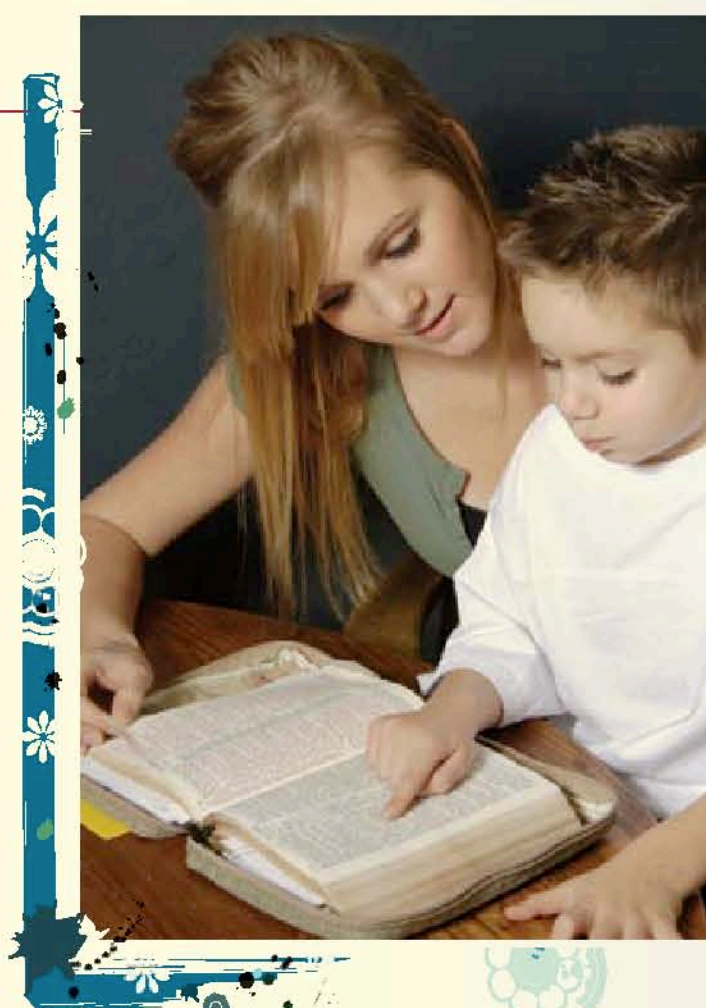
изключват и, разбира се, не са призвани да участват нито в труда, нито в наградата. Но в притчите на Христос нещата не са представени така. Когато господарят на дома събира слугите си, той определя на всеки от тях НЕГОВАТА работа.

С обич можем да изпълняваме и най-скромните си задължения „като за Господа“ (Кол. 3:23). Ако Божията любов е в сърцето, тя ще се проявява и в живота. Присъствието на Христос ще ни обкръжава и нашето влияние ще се превърне в благословение.

Не трябва да чакаме някакви специални случаи, за да отидете и да работите за Бога. Не трябва да ви смущава това, какво ще си помислят за вас невярващите.

Ако ежедневният ви живот е свидетелство за чистотата и искреността на вашата вяра и ако другите са убедени, че желанието ви е да им помогнете, усилията ви няма да бъдат напразни.

И най-скромните, и най-бедните от учениците на Исус могат да бъдат благословение за другите. Те може да не осъзнават, че вършат някакво особено добро, но чрез своето несъзнателно влияние ще предизвикат вълни от благословения, които ще се разширяват и задълбочават; и може би няма да узнаят благодатните резултати чак до деня на окончателната награда. Те не чувстват, нито пък знаят, че вършат нещо велико. От тях не се изисква да се безпокоят за успеха. Трябва само да вървят спокойно напред, вършейки вярно работата, която Божието Провидение им е определило, и животът им няма да бъде изживян напразно. Така те самите ще израстват и все повече ще приличат на Христос. В този живот те са Божии сътрудници - така се подготвят за по-висшата служба и за непомръкващата радост на предстоящия бъдещ живот.

НАЙ-ВАЖНОТО познание

Много са начините, по които Бог се стреми да ни накара да Го опознаем и да ни доведе до връзка със Себе Си. Природата непрекъснато говори на нашите сетива. На възприемчивото сърце ще направят впечатление любовта и славата на Бога, разкриващи се чрез делата на Неговите ръце. Внимателното ухо може да чуе и разбере вестите, които Бог предава чрез природата. Зелените поля, величествените дървета,

пъпките и цветята, плаващият облак, падащият дъжд, бълбукащият поток, великолепието на небето - всичко това говори на нашето сърце и ни кани да се запознаем с Онзи, Който ги е направил.

Нашият Спасител свързва Своите скъпи уроци с нещата от природата. Чрез дърветата, птиците, полските цветя, хълмовете, езерата и красивото небе, както и чрез случките в ежедневния живот, Исус представя истината, за да могат по този начин хората често да си припомнят Неговите уроци дори и в заетостта и грижите на този живот на труд.

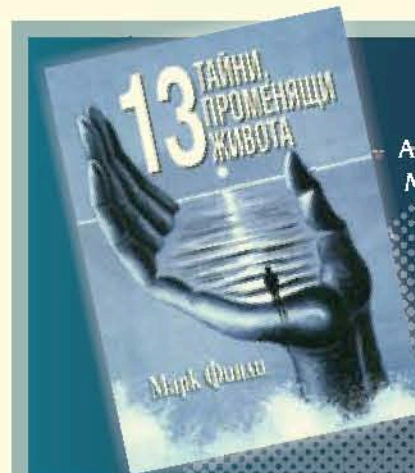
Бог желае Неговите деца да ценят високо творенията Му и да се радват на простата и непринудена красота, с която е украсил нашия земен дом. Той обича красивото, а повече от всичко, притежаващо външна привлекателност, обича красотата на характера.

Стига само да се вслушаме, Божиите творения ще ни предложат скъпи уроци на послушание и доверие. От звездите, които в своя незнаен ход през пространството следват от век на век определения им от Бога път, чак до най-малкия атом - всичко в природата се покорява на волята на Твореца. Бог се грижи за всичко и поддържа всичко, което е създал. Този, Който крепи неизброимите светове в необятния простор, в същото време се грижи и за нуждите на малкото сиво врабче, безгрижно чуруликащо своята песничка. Когато хората започват да вършат ежедневната си работа, когато са вълбени в молитва, когато спят през нощта и стават на сутринта, когато богаташът пирува в своя палат или когато беднякът събира децата си около оскъдната трапеза - всеки от тях е нежно наблюдаван от небесния Баща. Нито една създа не се пролива, без Бог да я забележи. Няма усмивка, на която Той да не обърне внимание.

Ако вярвахме в това, всичките ни грижи и тревоги биха изчезнали. Животът ни нямаше да бъде така изпълнен с разочарования, както сега; защото всички неща, независимо дали са важни или незначителни, щяха да бъдат оставени в ръцете на Бога, Който никога не може да бъде объркан от многото грижи, нито пък съкрушен от тяхната тежест. Тогава бихме се радвали на такова душевно спокойствие, каквото за мнозина е непознато.

Когато вашите сетива се наслаждават на привлекател-

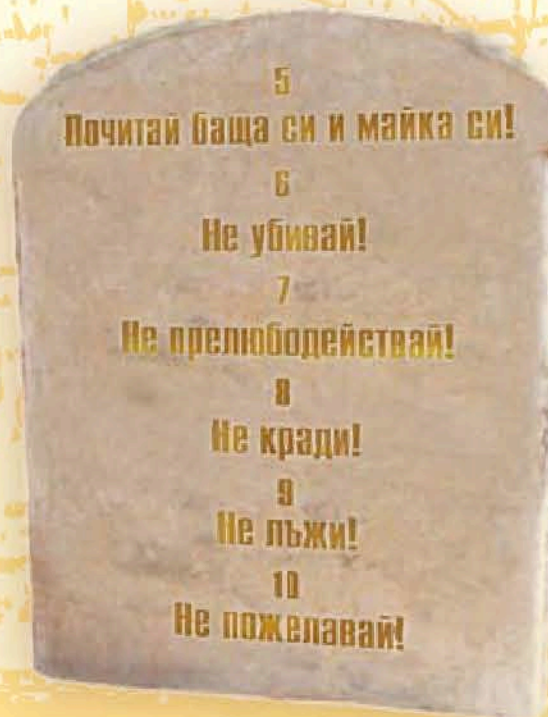
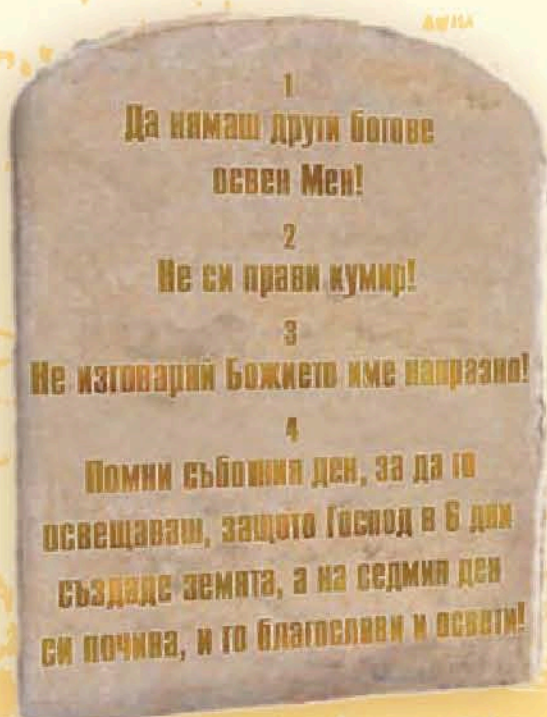
13 ТАЙНИ, ПРОМЕНЯЩИ ЖИВОТА

Автор:
Марк Финли,
108 стр.

Анотация: Ако се чувствате неудовлетворени, ако търсите истината за своя живот и нещата с вечна стойност, тази книга е за Вас - верен попълнен знак и мъдър помощник. Автор на книгата е широко известният Марк Финли - директор и водач на американското телевизионно предаване „Писано е“. Благородната му работа го среща със съдбите на хиляди хора по света. Тази книга носи в себе си драмата на техните житейски истории и задава техните въпроси, а може би и Вашите...

Вижталона на стр. 48

ната красота на земята, помислете за бъдещия свят, който ще бъде установен един ден и който никога няма да бъде засенят от пагубното влияние на зреха и смъртта. В него природата няма да носи печата на проклятието. Оставете вашето въображение да си представя картинно дома на спасените и помнете, че тази картина ще бъде много по-славна, отколкото може да я обрисова и най-яркото въображение. В различните Божии природни дарове виждаме само най-слабия отблясък на Неговата слава.

Писано е: „Око не е видяло, ухо не е чуло, и што пък на ум е дохождало онова, което Бог е приготвил за хората, които Го обичат“ (1 Кор. 2:9).

Поетите и биолозите могат да ни кажат много неща за природата, но християнинът е този, който може да се радва на земните красоти с най-възвишено чувство и разбиране, защото разпознава в тях делото на своя Баща и съзира Неговата любов и в цветето, и в храста, и в дървото. Никой не може по-проникновено да оцени истинското значение на някой хълм или долина, река или море от онзи, който вижда в тях израз на Божията любов към човека.

Богни говори чрез действията на Своето Провидение и чрез влиянието на Своя Дух върху сърцето. Можем да извлечем скъпоценни поуки от обстоятелствата и средата, в която живем, от ежедневните промени около нас, стига само сърцата ни да са отворени, за да ги забележат. Проследявайки действието на Божие провидение, псалмистът казва: „Земта е изпълнена с доброта на Господа“ (Пс. 88:8). „Който са мъдри, ще забележат тези неща, да, те ще разберат добротата на Господа“ (Пс. 107:48).

Бог ни говори чрез Своето Слово. В него намираме откровението за Неговия характер, отношението Му към хората и великото дело на изкуплението. Пред очите ни се разкрива историята на патриарсите, пророците и другите святи хора от миналото. Те са били „със страсти, подобни на

нашите“ (Яков 5:17). Виждаме как и те като нас са се борели с обезсърчението, как са се поддавали на изкушенията (както и ние), но отново са се окуражавали и са извоювали победата чрез Божията благодат. Като гледаме тях, ние се насърчаваме в собствената си борба за праведност. Когато четем за ценния духовен опит, който им е бил подарен, за светлината, любовта и благословенията, на които са се радвали, и за делата, които са извършвали чрез дадената им от Бога благодат, духът, вдъхновявал тях, възпламенява и в нашите сърца факела на свята ревност и желанието да бъдем същите по характер - като тях да ходим с Бога.

Исус казва за старозаветните Писания (а колко повече важи това за новозаветните): „Те са, които свидетелстват за Мен“ (Йоан 5:39). Изкупителят, в Козото се съсредоточават всички надежди за вечен живот. Да, цялата Библия говори за Христос. От първоначалния доклад за сътворението - защото „без Него не е станало нищо от това, което е станало“ (Йоан 1:3) - до последното заключително обещание: „Ето, ида скоро“ (Откр. 22:12), четем за Неговите дела и слушаме Неговия глас.

Ако искате да се запознаете със Спасителя, изучавайте Свещените Писания

Изпълнете цялото си сърце с Божиите слова: Те са живата вода, която може да утоли вашата палеща жажда. Те са живият хляб, който идва от небето. Ето изявлението на Исус: „Ако не ядете плътта на Човешкия Син и не пиете кръвта Му, нямате живот в себе си“. А след това допълва: „Духите, които ви говорят, дух са и живот са“ (Йоан 6:53, 63). Телата ни се изразяват от това, което ядем и пием; а както е с природните неща, така е и с духовните: онова, върху което размишляваме, дава тона и силата на нашето духовно естество.

Изкуплението е тайна, която и ангелите искат да разберат; тя ще бъде науката и песента на изкупените през безкрайните хилядолетия на вечността. Не е ли достойна за задълбочено размишление и изучаване още сега?

Безпределната милост и любов на Исус, жертвата, която Той прише се заради нас, изискват най-сериозен размисъл.

Трябва постоянно да съзерцаваме характера на нашия скъп Изкупител и Застъпник. Трябва да размишляваме върху мисията на Този, Който дойде да спаси Своя народ от зреховите му. Като се занимаваме с небесни теми, вярата ни ще укрепва

и любовта ни ще става по-силна, а молитвите ни - все по-приятни на Бога, защото ще бъдат придружавани с все повече вяра и любов. Те ще бъдат разумни и пламенни. Все по-силно и по-постоянно ще бъде доверието ни в Исус и все по-пълно ще преживяваме от опит всеки ден силата Му да спасява всички, които идват при Бога чрез Него.

Когато размишляваме върху съвършенството на Спасителя, ще ни завладява желанието да бъдем преобразени и подновени според образа на Неговата чистота. Душата ни ще гладува и жадува да стане като Този, Козото обожават и Козото толкова силно обичат. Колкото повече мислите ни се занимават с Христос, толкова повече ще говорим на другите за Него и ще Го представяме на света.

Библията не е написана само за интелектуалците. Напротив, тя е и за обикновените хора. Великите истини, необходими за спасението, са изложени ясно като на слънчева светлина по обед; и никой не може да се обърка или да загуби пътя, освен онези, които следват собственото си мнение вместо ясно разкрилата Божия воля.

Не бива да приемаме свидетелството на който и да било човек по отношение на това, какво учат Писанията. Трябва сами да изучаваме Божиите думи. Ако позволим на други да мислят вместо нас, силата ни постепенно ще се парализира и способностите ни ще намалаят. Ако не се упражняваме и не се занимаваме с теми, достойни за дълбок размисъл, умовете ни няма да се развиват и няма да можем да схващаме дълбоките истини на Божие Слово. И обратно, умът ще се развие и задълбочи, ако се упражнява в проследяването на отношенията и връзките между различни библейски стихове по дадена тема.

Нищо не е по-подходящо за развитието на интелекта от изучаването на Писанията. Никоя друга книга не притежава такава сила да възвисява мислите и да развива умствените способности, както великите, облагородяващи истини на Библията. Ако бъде изучавана както трябва, хората биха притежавали такава широта на ума, толкова блазородство на характера и твърдост на волята, каквито рядко могат да се срещнат в наше време.

Малка поза може да се извлече обаче от бързото четене на Писанието. Човек може да го прочете от край до край и въпреки това да не успее да види красотата му или да не схване неговото дълбоко и скрито значение. Изучаването на един пасаж дотогава, докато значението му стане ясно за ума и се разбере отношението му към спасителния план, е много по-важно, от прочитането на много глави, без да се има предвид определена цел и без да се извлекат определени поуки и наставления. Носете винаги Библията със себе си. И щом ви се отгаде случай, четете я; запаметявайте текстовете.

Не можем да придобием мъдрост без сериозно изучаване и без изучаване, придружено с молитва. Някои части на Писанието са наистина твърде ясни, за да бъдат криво разбрани; но има други, чието значение и смисъл не са на повърхността, за да бъдат забелязани и схванати от пръв поглед. Те трябва да бъдат изучавани внимателно и да се размишлява върху тях с молитва. Такова изучаване ще бъде богато възнаградено.

Както миньорът открива жълките на скъпия метал дълбоко под повърхността на земята, така и човекът, който прилежно изследва Божието Слово, за да търси скрити съкровища, ще намери в Него истина с огромна стойност, убягващи от погледа на небрежния търсач.

Бозовдъхновените думи, премислени дълбоко в сърцето, ще бъдат като потоци, бликащи от извора на живота.

Библията никога не трябва да се изучава без молитва. Преди да отворим страниците ѝ, трябва да се молим за просветление от Святия Дух и то ще ни бъде дадено. Когато Натанаил дойде при Исус, Спасителят възкликна: „Ето един истински израилтянин, в когото няма лукавщина“. Натанаил запита: „Откъде ме познаваш?“. Исус му отговори: „Преди да те повика Филип, видях те, като беше под смоковницата“ (Йоан 1:47, 48). Исус ще види и нас в нашето уединено място за молитва, ако Го молим за светлина, която да ни помогне да разберем истината. Ангели от света на светлината ще бъдат с хората, търсещи със смирено сърце Божие ръководство.

Святият Дух възвеличава и прославя Спасителя. Неговата служба е да представя Христос, чистотата на Неговата правда и великото спасение, което имаме чрез Него. Исус казва: „От Мое то ще вземе и ще извести на вас“ (Йоан 16:14). Духът на истината е единственият Учитель, Който може да ни разкрие Божията истина. *Колко високо ще ни Бог чобече ството, щом даде собствен Си Син да умре за него и отведе вели Святия Дух за Учител и постолнен Водач на човека!*

Да бъдеш ЧУТ И РАЗБРАН

Бог ни говори чрез природата и чрез Словото Си, чрез Своето Провидение и чрез влиянието на Своя Дух. Но това не е достатъчно - и ние трябва да разкриваме сърцата си пред Него. За да имаме духовен живот и сила, трябва реално да общуваме с нашия небесен Баща. Умовеите ни може да са привлечени към Него; може да размишляваме върху Неговите дела, милости, благословения; но това не е общуване в пълния смисъл. Трябва да имаме да Му кажем нещо за своя живот.

Молитвата е разкриване на сърцето пред Бога като пред приятел. Не че това е необходимо, за да разбере Бог какви сме ние, а за да можем да се доближим до Него. Молитвата не довежда Бог при нас, тя води нас при Него.

Когато е бил на земята, Христос е учил последователите Си как да се молят. Съветвал ги е да представят своите ежедневни нужди пред Бога и да възлагат всичките си грижи на Него. И уверението, което им е дал, че молбите им ще бъдат чути, е уверение и за нас.

Сам Исус често се е молил, докато е живял сред хората. Спасителят уеднаквява Себе Си с нашите нужди и слабости дотам, че сам става смирен Молител, търсец от Своя Баща нови и нови запаси от сили, за да изпълни гълга Си и да понесе изпитанията. Той е нашият пример във всичко. Той е наш приятел в слабостите ни, „изкушаван всякак както нас“. Тъй като е безгрешен, Неговото естество се отвращава от злото; Той води борби и преживява душевна агония в един грешен свят. В Своето човешко естество Той превръща молитвата в необходимост и привилегия. Исус намира

утеха и радост в общуването със Своя Баща. А щом Спасителят на хората, Божият Син, е имал нужда да се моли, колко повече ние - слабите, грешни, смъртни същества - се нуждаем от това.

Нашият небесен Баща иска да ни гари с пълнотата на Своето благословение. Наша привилегия е да пием с големи гълтки от Извора на безпределната любов. Затова е странно, че се молим толкова малко. Бог е готов и желае да чуе искрената молитва и на най-скромното от своите деца, но ние неохотно изявяваме нуждите си пред Бога. Какво трябва да си мислят небесните ангели за бедните безпомощни и подложени на изкушения човешки същества, след като Божието сърце копнее за тях и е готово да им даде много повече, отколкото могат да поискат или да си помислят, а те в същото време се молят толкова малко и имат толкова малко вяра? За ангелите е удоволствие да се покланят на Бога; те обичат да бъдат близо до Него. За тях общуването с небесния Отец е най-висша радост; а децата на този свят, нуждаещи се много повече от помощта, която само Той може да им даде, изглеждат доволни, живеят без светлината на Неговия Дух, без да общуват с Него и без чувството за присъствието Му.

Тъмнината на дявола обкръжава хората, които пренебрегват молитвата. Пошунатите от неприятеля изкушения ги прилъгват да съгрешат; и всичко това е така, защото те не се възползват от привилегията, която Бог им е дал чрез молитвата. *Защо Божиите синове и дъщери имат толкова малко желание за молитва, след като тя е ключът в ръцете на вратата, която отваря небесната съкровищница, съхраняваща несметните богатства на Всемогъщия?* Без непрестанна молитва и усърдно бдение можем да станем небрежни и да се отклоним от правилния път. Противникът се стреми постоянно да поставя пречки по пътя към Престола на благодатта, за да не можем чрез сериозна молитва и вяра да получим благодат и сила, с които да се противопоставим на изкушенията.

Съществуват определени условия, при които можем да очакваме, че Бог ще чуе нашите молитви и ще ни отговори. Първото от тях е да почувстваме нуждата си от Неговата помощ. Той ни е обещал: „Ще изливам вода на жадния и потоци върху сухата земя“ (Исая 44:3). Само тези, които гладуват и жадуват за правдата, които копнеят за Бога, могат да бъдат сигурни, че сърцата им ще бъдат удовлетворени. Сърцето трябва да бъде отворено за влиянието на Духа, иначе Божието благословение не може да бъде получено.

Нашата голяма нужда сама по себе си е аргумент и най-красноречиво говори в наша защита. Но Господ трябва да бъде потърсен, за да извърши необходимото за нас. Той казва: „Искайте и ще ви се даде“. „Този, Който и Своя Син не пожали, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?“ (Матей 7:7; Римл. 8:32).

Молитвата е разкриване на сърцето пред Бога като пред приятел

Ако таим в себе си някакво нечестие, ако сме привързани към някакъв грях, Господ няма да ни послуша; но молитвата на покаяната, съкрушена душа винаги бива приета. Когато прекратим вършенето на всеки съзнателен грях, можем да вярваме, че Бог ще отговори на нашите молби. Собствените ни заслуги никога не могат да ни препоръчат пред Бога, нито да ни спечелят Неговото благоволение. Само достойнството на Исус е, което ще ни спаси, само Неговата кръв е, която ще ни очисти. Но въпреки това и ние трябва да направим нещо - да се съобразяваме с тези условия.

Друг елемент на победоносната молитва е вярата. „Този, който идва при Бога, трябва да вярва, че има Бог и че Той възнаграждава търсещите Го“ (Евреи 11:6). Исус казва на учениците Си: „Всичко, каквото поискате в молитва, вярвайте, че сте го получили и ще ви се съдне“ (Марк 11:24). Държим ли се за казаното от Него в Словото Му?

Това уверение е всеобхватно и безгранично, но Този, Който го е обещал, е верен. Когато не получим точно тези неща, за които се молим, или пък не ги получим точно във времето, което сме определили, пак трябва да вярваме, че Господ ни чува и че ще отговори на нашите молитви. Ние сме толкова склонни към заблуди и сме така късогледни, че понякога искаме неща, които не биха ни донесли нищо добро. Поради любовта Си към нас нашият небесен Баща отговаря на молитвите ни, давайки ни тъкмо онова, което ще бъде за наше най-голямо добро - онова, което сами бихме пожелали, ако с проникателност, осветена от Бога, бихме могли да видим нещата такива, каквито са в действителност. Когато ни се струва, че на нашите молитви не се отговаря, трябва здраво да се държим за обещанието; защото времето на отговора със сигурност ще дойде и ние ще получим онези благословения, от които се нуждаем най-много. Но да настояваме на молитвите ни да бъде винаги отговаряно точно по желания от нас начин и точно така, както ние искаме, е дързост.

Бог е твърде мъдър, за да съгреша, и твърде добър, за да задържи каквото и да било добро от живеещия праведно.

Тогава няма защо да се страхуваме да Му се доверим дори и да не получим незабавен отговор на молитвите си. По-добре е да се доверим на Неговото сигурно обещание: „Искайте и ще ви се даде“ (Матей 7:7).

Ако преди да имаме необходимата вяра, се съветваме с нашите съмнения и страхове или пък се опитваме да разрешим сами всичко, което не можем да видим ясно, трудностите и объркването ще нарастат и ще се задълбочат. Но ако отидем при Бога, чувствайки

се безпомощни и зависими, каквито всъщност сме, и със смирена, доверчива вяра изложим нуждите си пред Този, Чийто познание е безгранично, Който вижда всичко в своето творение и Който управлява всичко чрез волята и Словото Си, Той може и ще пожелае да откликне на нашия вик и светлината ще изгрее в сърцата ни. Искрената молитва ни свързва с безпределния Ум. Може да не притежаваме никакво забележимо доказателство точно в момента, когато лицето на нашия Изкупител се навежда над нас със съчувствие и любов, и все пак това да е така. Може да не чувстваме осезаемо Неговото докосване, но ръката Му да е върху нас с любов и състрадателна нежност.

Когато търсим милост и благословение от Бога, трябва да имаме в сърцата си дух на любов и прощение. Как можем да се молим: „Прости ни дълговете, КАКТО и ние прощаваме на нашите дължници“ (Матей 6:12), а самите ние да не можем да прощаваме? Ако очакваме молитвите ни да бъдат чути, трябва и ние да прощаваме на другите по същия начин и в същата степен, в която се надяваме да ни бъде простено.

Постоянството в молитвата също е условие за приемането ѝ от страна на Бога. Трябва постоянно да се молим, ако искаме да израстваме във вяра и духовен опит. Трябва да бъдем „в молитва постоянни“ и настоятелни „с благодарност“ (Римл. 12:12; Кол. 4:2). Ап. Петър увещава вярващите да бъдат „трезви“ и да бъдат „в молитва“ (1Петрово 4:7). Ап. Павел казва: „Във всичко с молитва и молба изказвайте желанията си пред Бога“ (Фил. 4:6). „Но вие, възлюбени, казва Юда, като се моите в Святия Дух, вземете себе си в Божията любов“ (Юда 20, 21).

БИБЛИЯТА
МОЖЕШ ЛИ ДА Й СЕ ДОВЕРИШ?

БИБЛИЯТА
МОЖЕШ ЛИ ДА Й СЕ ДОВЕРИШ?

Вярно е, че Свещеното Писание е много древна книга. Или по скоро древен сборник от изключително древни книги. Тази от тях, която е написана най-близо до нашето време, е на почти 2000 години! Дали можем да бъдем сигурни, че Библията и днес е същата, както когато се е появила за първи път? Можем ли да вярваме на думите ѝ? Как да знаем, че те не са били променени през изминалите векове и хилядолетия? Книгите, от които се състои, все още ли са същите и непроменени? Не са ли добавени някои книги, а други изгубени? Различните ѝ преводи са стопици. Можем ли да се доверим на всички тях? Какво да кажем за значението и смисъла ѝ? В нашия модерен век, със съвсем различен език и след толкова много изминало време, може ли съвременният човек да бъде уверен, че е открил точния смисъл в думите на тази Книга?

Автор:
А. Грегъм
Максуел
80 стр.

Виж талона на стр. 48

Постоянната молитва е неразривната връзка на душата с Бога, чрез която животът от Всевишния се влива в нашия живот и ние ставаме святи.

Молете се насаме, несмуцвани от никого в своята стая, и когато тръгнете да вършите ежедневната си работа, нека сърцето ви често се издига в молитва към Бога. Именно така „Енох ходеше по Бога“. Тези мъчаливи молитви се издигат като скъпоценен тамян пред престола на благодатта. Сатана не може да победи човека, чието сърце е укрепено по този начин в Бога.

Няма място или време, което да не е подходящо за молитва. Няма нещо, което може да ни попречи да издигаме сърцата си към Бога със сериозна молба. Сред тълпите на улицата, по време на делови занимания можем да отправяме своята молитва към Бога и да търсим Божието ръководство подобно на Неемия, когато представя искането си пред цар Артаксеркс. Подходящо място за молитва може да се намери винаги и разговор с Бога може да бъде проведен, независимо къде се намираме. Трябва да държим вратата на сърцето си постоянно отворена и непрекъснато да отправяме покана към Исус да пребъдва в душата ни като небесен Гост.

Макар че атмосферата около нас може да е опетнена и покварена, няма защо да гишаме нейната отрова. Напротив, можем да живеем в чистата небесна атмосфера. Можем да затворим вратата на нечистото въображение и на несвятите мисли, като издигнем душата си в Божието присъствие чрез искрена молитва. Тези, чиито сърца са отворени, за да приемат подкрепата и благословението на Бога, ще живеят в по-святата атмосфера от тази на земята и ще бъдат в постоянна връзка с небето.

Имаме нужда от по-ясен поглед върху Исус и от по-пълно разбиране за стойността на вечните реалности. Святост трябва да изпълва сърцата на Божиите деца; а за да стане това, трябва да се стремим към Божието откровение за небесните неща. Можем да дойдем толкова близо до Всевишния, че при всяко неочаквано изпитание мислите ни да се обръщат към Него така естествено, както цветето към слънцето.

Представете пред Бога своите нужди, своите радости, своите скърби, своите грижи и своите страхи. Няма да Го претоварите; вашето бреме няма да Го затрудни или изтощи. Този, Който знае броя на космите по главите ви, не е безразличен към нуждите на Своите деца. „Господ е много състрадателен и пълен с нежна милост“ (Яков 5:11). Неговото любящо сърце се трогва от скърбите ни - дори от самото им изговаряне. Кажете Му всичко, което ви смущава. За Бога нищо не е толкова голямо, че да не може да го понесе, защото Той носи световете, Той управлява всичко във Вселената. Нищо, което по какъвто и да било начин засяга нашия мир, не е толкова незначително за Него, че да не го забележи. Някоя част от живота ни не е толкова тъмна, че да не може да я прочете. Няма ситуация, колкото и объркана и трудна да е, която Той да не може да разреши. Никаква беда не може да сполети и най-притесненото от Неговите деца, никаква грижа не може да ни налезне, никаква радост не може да ни развесели, никаква искрена молитва не може да се отрони от нечи устни, без Той да ги забележи или да не Го засенат непосредствено. „Той лекува скръшението по сърце и превързва раните им“ (Пс 147:3).

ДА СЪХРАНИШ ПРИЯТЕЛСТВОТО

духа и в мислите на Исус, като в същото време върваме в Неговите обещания, разчитаме на Неговата благодат и вършим Неговите дела.

Бог не иска да каже, че някои от нас трябва да станат монаси или отшелници и да се оттеглят от света, за да се посветят на божослужбни дела. Животът ни трябва да бъде като Христовия - между „планината на молитвата“ и множествата на улицата. Човекът, който не върши нищо, а само се моли, скоро ще спре и да се моли или пък молитвите му ще се превърнат във формален навик. Щом се оттеглят от обществения живот, щом се отдръпнат от християнските си задължения и от носенето на кръста, щом престанат да работят сериозно за своя Учител, който така сериозно работи за тях, хората започват да губят мотивите си за молитва и нямат повод за посвещение. Молитвите им стават лични и егзистични. Те не могат да се молят за нуждите на човечеството, за израждането на Христовото царство и за сила да работят в него.

Ние губим много, когато занемаряваме привилегиата да се събираме заедно, за да се подкрепяме и насърчаваме един друг за служба на Бога. Истините на Неговото слово губят в съзнанието ни своята яснота и важност. Сърцата ни престават да бъдат пробуждани и въздигани чрез тяхното освещаващо влияние и ние се позубваме.

В нашето общуване като християни губим много поради липсата на съчувствие един към друг. Човекът, който се затваря в себе си, не изтънява мислата, поверена му от Бога. Правилното култивирание на способността за общуване ни води към съчувствие спрямо другите и е средство за развипието и укрепването ни в служба на Бога.

Ако християните имаха желание да общуват, да си говорят за Божиата любов и за скъпоценните истини на изкуплението, собствените им сърца щяха да бъдат освежавани и те щяха да се ободряват един друг. Можем всеки ден да научаваме по нещо ново за нашия небесен Баща, като придобиваме ежедневно нова опитност в Неговата благодат; това ще желаем да говорим за любовта Му, а като правим това, ще се насърчаваме. Ако мислехме и говорехме повече за Исус, а по-малко за себе си, щяхме да бъдем в много по-голяма степен в Неговото присъствие.

Ако мислехме за Бога толкова често, колкото често преживяваме доказателствата за Неговата грижа за нас, Той винаги щеше да присъства в нашите мисли и за нас би било удоволствие да говорим за Него и да Го възхваляваме. Говорим за временните неща, защото представляват интерес за нас. Говорим за приятелите си, защото ги обичаме; нашите радости и скърби са свързани стях. А имаме много по-сериозна и по-важна причина да обичаме Бога много повече от земните си приятели; за нас би трябвало да бъде най-естественото нещо на света да поставяме

Отношението между Бога и човека е така лично, специално и пълно, като че ли не съществува друг човек на земята, за когото Той да се грижи или за когото да е дал Своят любим Сын.

Исус казва: „Ще искате в Моето име и Аз не ви казвам, че ще помоля Мой Отец за вас; защото сам Отец ви обича“. „Аз избрах вас... та каквото и да поискате от Отца в Моето име, да ви го даде“ (Йоан 16:26, 27; 15:16). Но да се молим в името на Исус означава нещо повече от просто споменаване на името Му в началото и в края на една молитва. Това означава да се молим в

Хайде да започнем

Този курс е специално за деца от 6 до 9 годишна възраст. Включва истории, занимания и други забавни неща за правене.

Обхваща 15 теми като: „Да мислим правилно“, „Не на дрогата“, „Да бъдем честни“. Библиейските принципи са в основата на тези истории, укрепващи характера на всяко дете.

Хайде да изследваме

Създадени за деца между 9 и 14 годишна възраст, тези уроци представят пълноценни неща за бъдещето, семейството и Бога. Всеки урок ни води стъпка по стъпка през основните библиейски истини.

Основната тема е приятелството с Бога и в нея са включени тълкова интересни теми като: „Приятелството не се случва просто така“, „Закопът на приятелството“, „Моят Приятел се грижи за мен“ и още много др.

Детски библиейски уроци

I-во ниво: Бог изпрати Свои Сын, за да бъде мой Приятел
II-ро ниво: Младите приятели на Бог в Стария Завет
III-то ниво: Бог иска да бъде най-добрият ми Приятел

*online: www.zov-media.org
*кореспонденция: 9010 Варна, ПК 36

Него на първо място в мислите си и да се занимаваме най-много с Него, да говорим за Неговата доброта и да разказваме за Неговата мощ. Дарбите, които ни е дал, нямам за цел да попълнят мислите и любовта ни дотолкова, че да нямаме нищо, което да Му дадем; те са ни дадени, за да ни напомнят постоянно за Него и да ни свързват чрез връзки на любов и благодарност с нашия небесен Благодетел. Твърде много се занимаваме със земния си живот. Нека погледнем нагоре към отворената врата на небесното светилище; там светлината от Божията слава се отразява в лицето на Христос, който „в състояние съвършено да спасява идващите при Бога чрез Него“ (Евреи 7:25).

Имаме нужда повече да възхваляваме Бога „за Неговата доброта и за чудесните Мудела към човешките синове“ (Пс. 107:8). Нашето упражняване в молитви на посвещение не трябва да се състои само в искане и получаване. Нека не мислим непрекъснато за своите нужди, без изобщо да си спомняме за блазата, която получаваме. Никога не се молим прекалено много; напротив, твърде скъпернически даваме нашата благодарност. Постоянно получаваме даровете на Божията благодат, а в същото време колко малко изразяваме благодарността и признателността си, колко малко Го прославяме за онова, което е направил за нас!

В древността Господ заръчва на израелтяните, когато се събират на божослужение, следното: „*Да идете пред Господа, вашия Бог, да идете и да се веселите и вие, и семействата ви във всички си начинания и в каквото те е благословил Господ, твоят Бог*“ (Втор. 12:7). Това, което се прави за прослава на Бога, трябва да бъде извършено с радост, с песни на хваление и благодарност, а не в тъжно и мрачно състояние на духа.

Нашият Бог е нежен, милостив Баща. За нас трябва да е удоволствие да се покланяме на Бога и да участваме в делото Му. Бог не иска Неговите деца, за които е предвидял велико изкупление, да се държат така, сякаш Той е строг и възискателен надзирател. Той е техният най-добър Приятел, и когато Му се поклонят, Той желае да бъде с тях, за да ги благослави и утешава, като изпълва сърцата им с радост и любов. Господ желае децата Му да намират утеха в службата си за Него и да изпълват по-скоро удоволствие и радост, отколкото болка и мъка в работата си за Неговото дело. Той желае онези, които идват да Му се поклонят, да отнесат със себе си скъпи мисли за Неговата зрижа и любов, за да бъдат насърчени и укрепени във всички занимания и задължения в ежедневието си живот, за да имат сила да постъпват честно и да бъдат верни във всичко.

Трябва да се събираме при кръста. Христос, и то разпнат - това трябва да бъде темата за размисление, за разговор и предмет на нашите най-радостни чувства. Трябва да поддържа свеж в мисълта си спомена за всяко благословение, получено от Бога, и когато осъзнаем ясно Неговата велика любов, ще пожелаем да поверим всичко в ръцете, които бяха приковани на кръста за нас.

На криелете на хвалението душата се възнася все по-близо до небето. Гореве в небесните дворове небесните същества се покланят на Бога с песни и музика и затова, когато изразяваме благодарността си към Него, ние се приближаваме до божослужението на небесните множества. „*Който принася жертва на хвала, той... прославя*“ Бога (Пс. 50:23). Нека отиваме при нашия Създател с „*благодарност и глас на хвалебствена мелодия*“ (Исая 51:3), с благодарейна радост.

Когато се СЪМНЯВАШ

Мозина, особено скоро приелите християнството, от време на време са смущавани от съмнения. В Библията има много неща, които не са обяснени или дори не могат да бъдат разбрани. Сатана използва това, за да разколебае вярата на тези хора в Писанието като Божие откровение. Те питат: „Как да разбере кой е правилният път? Ако Библията е наистина Божие Слово, как да се освободя от съмненията си?“

Бог не изисква от нас да вярваме, без да даде достатъчно основания, върху които да изградим своята вяра.

Неговото съществуване, Неговият характер, истинността на Неговото Слово са установени чрез свидетелства, които апелират към разума, а такива свидетелства има в изобилие. И все пак, Бог никога не е отстранявал възможността за възникването на съмнения. Нашата вяра трябва да има своите основания, тя не се гради върху външни прояви на религиозност. Но тези, които търсят причини да се съмняват, ще намерят такива; докато други, наистина желаещи да познаят истината, ще намерят сериозни основания, върху които да изградят своята вяра.

Невъзможно е за ограничения човешки ум напълно да схване характера или делото на Безпределния. И за най-проницателния ум, и за най-развития интелект това свято Същество завинаги ще остане обърнато в тайнственост. „*Може ли чрез изследване да откриеш Бога? Може ли да издигнеш Всемогъщия напълно? Това е тайна, висока като небесата; какво можеш да направиш? По-дълбока от пъкъл, какво можеш да узнаеш?*“ (Йов 11:7, 8).

Апостол Павел възкликва: „*Колко са дълбоки богат-*

ствата на претърпостта и знацието на Бога! Колко са непостижими Неговите съдби и неизследими пътищата Му.“ (Римл. 1:28). Но макар „*облак и мрак*“ да „*са около Него*“, „*правда и съд са основа на престола Му*“ (Пс. 97:2). Можем дотолкова да схванем Неговите послания, колкото ни сприямо нас и подбудите, които са Го движили, че да различим безкрайна любов и милост, съединени с безмерно всемогъщество. *Можем да разберем дотолко от Неговите намерения, доколкото е добре за нас да знаем; а отвъд това трябва спокойно да се доверим на онези Ръка, Като е всемогъща, и на онова Сърце, Кое е изпълнено с любов.*

Божие Слово, както и характерът на Неговия автор, ни представят тайни, които никога не могат да бъдат напълно разбрани от ограничените човешки същества. Навлизането на зреха в света, възплъщението на Христос, новородението, възкресението, както и много други теми, представени в Библията, са тайни, твърде дълбоки, за да може човешкият ум да ги обясни или дори да ги схване напълно. Но нямаме основания да се съмняваме в Божието Слово поради това, че не можем да разберем тайните на Провидението. И в природата сме постоянно обкръжени от тайни, които не можем да схванем. Дори и най-простите форми на живот представляват загадка, която и мъдрият е безсилен да обясни. Навсякъде има чудеса, оставащи отвъд обсега на нашето познание. Трябва ли тогава да се изненадваме, че и в духовния свят има тайни, които не можем да разберем? Проблемът за това е единствено в слабостта и ограничеността на човешкия ум. Бог ни е дал в Писанието достатъчно доказателства за Своя Божествен характер и ние не трябва да се съмняваме в Словото Му, защото не можем да разберем всички тайни на Неговото провидение.

Апостол Петър казва, че в Писанието има „*мъца, трудни за разбиране, които неучените и неутвърдените изомачават... за свое собствено позубление*“ (2Петрово 3:16). Неясните места в Библията са били посочвани от скептиците като аргумент против нея. Но тъкмо те са силно доказателство за нейната Божовдъжновост. Ако тя не ни съобщаваше за Бога нищо повече от това, което лесно бихме могли да разберем; ако Неговото величие и грандиозност биха могли да бъдат схванати от ограничени умове като нашите, тогава Библията не би съдържала необорими доказателства за своя Божествен авторитет. Самото величие и тайнствеността на представените в страниците ѝ теми трябва да вдъхновяват вярата ни в Божието Слово.

С простота и адекватност на нуждите и копнежите на човешкото сърце Библията разкрива истини, които са удивлявали и възхищавали и най-образованите умове, като в същото време и най-скромният и неукният може да види и да намери чрез нея пътя към спасението. И все пак, тези представени по прост начин истини са свързани с въпроси толкова възвишени, така

<p>Турски кореспондентен курс "ОТВОРЕНА ВРАТА" На наше разположение са 24 безплатни лекции на турски език с превод на български. Ети книги излизали: „Пророчествата Иаковина и истинството на Азураи“, „Избор или съдба“, „Машината, която научила отивател“ и др. Може да поръчите съответно на списание „Задан“ и следните книги на турски език: Септември номер 1 Септември номер 2 Bayik Mendele, Sergi priruchnik</p>	<p>TURKÇE MEKTUPLAŞMA KURSU "AÇIK KAP" Bizimle birlikte 24 başlık Türkçe ve bulgare tercüme edilmiş dersler hazırlanmış ve ücretsizdir. İşte bunlar başlıkları: Güyaşimşirik İbrahim Ve İbrahim'in zihniyeti Beşinci mi, kadıncı Severilimşirikin filsi Kutsal Kitaplar ve Kur'an-ın müfessirleri hakkında (bilgi) hakkında 28 başlık (Türkçe Allah ve yaratıcı ile ilişki) Her bulaşık başlık dergisi ve onunla ilgili kitapları ücretsizdir. Kısacası: Sepetimrisi ayın 1 ve 2 için Bayik Mendele Sergi Öğretimci</p>
---	--

www.idabg.net
 Шумена 9701
 1 Ц
 Пощенски кутия 517

Специално предложение за незрящи или хора с увредено зрение

Може да поръчате съдържанието на списание „Задан“ и продадените в мимоминтирки книги „Венската борба“ и „Копнежът на великите“ като аудио книги на компакт-диск за DVD-плеър, подходящи за незрящи или хора с намалено зрение. Съдържанието на тези книги е достъпно и могат да бъдат свалени от интернет на адрес: www.idabg.net в раздела за аудио материали.

всеобхватни, така далеч простиращи се, така безкрайно надминаващи силата на човешката способност за разбиране, че можем да ги приемем само защото Бог ги е казал. Например изкупителният план ни е представен толкова ясно, че всеки човек може да разбере какви стъпки трябва да предприеме в покаяние и вяра в Господ Исус Христос, за да бъде спасен по определен от Бог начин. И все пак, за тези истини, така лесни за разбиране, има тайни, криеци Неговата слава, тайни, които надминават, поразяват и съкрушават ума при изследването им и които в същото време изпълват искрения търсач на истината с благоговение и вяра. Колкото повече той изследва Писанията, толкова по-дълбоко става убеждението му, че това е Словото на живия Бог и човешкият разум се прекланя пред величието на Божието откровение.

Да признаем, че не можем напълно да схванем великите истини на Библията означава да признаем, че ограниченият ум е неспособен да схване Безпределния, че човекът с неговото ограничено човешко познание не може да разбере намеренията и целите на Всемогъщия.

Понеже не могат да схванат всички тайни, скептиците и невярващите отхвърлят Божието Слово, а и не всички, които изповядват, че вярват в Библията, са извън опасност. Апостолът казва: „Внимавайте, братя, да не би да има в някого от вас зло сърце на неверие, та да отстъпи от живия Бог“ (Евреи 3:12). Добре е библейските учения да се изследват за дълбочина и човек да се стреми да проникне в „дълбините Божи“ (1 Кор. 2:10), доколкото са разкрити в Писанието. Докато „скритото принадлежи на Господа, нашия Бог“, „онези неща, които са разкрити, принадлежат на нас“ (Втор. 29:29). Но Сатана покварява и насочва в позрешна посока силите на ума. Разглеждането на библейската истина се смесва и с известна гордост, така че хората изпитват нетърпение и се чувстват победени, ако не могат да обяснят всяко място от Писанието по удовлетворителен за тях начин. Много им е унизително да признаят, че не могат да разберат божовдържовените думи. Няма желание да изучават търпеливо, докато Бог реши, че са готови да им бъде разкрита истината. Смятат, че тяхната неподпомогната от Бога човешка мъдрост е достатъчна да

зи направи способни да разберат Писанието, и като не успеят в това, започват да отричат Неговия авторитет.

Истина е, че много теории и популярни учения за които се предполага, че произхождат от Библията, всъщност не се основават на нея и дори противоречат на общия ѝ смисъл и съдържание. Те са причина за възникването на съмнения в умовете на мнозина. Те обаче не трябва да бъдат приписвани на Божието Слово, а на изопачаването му от хората.

Ако би било възможно сътворени същества да придобият пълно разбиране за Бога и Неговите дела, тогава, след като са достигнали тази точка, те не биха откривали повече никаква истина и за тях не би имало никакъв растеж в познанието, никакво по-нататъшно развитие на ума и сърцето. Бог не би бил вече за тях най-висшето същество; а човекът, достигайки границата на познанието, би спрял да се развива. Нека бъдем благодарни на Бога, че това не е така. Бог е безкраен; в Него са „всички съкровища на пре мъдростта и знанието“ (Кол. 2:3). През цялата вечност хората ще могат непрекъснато да изследват, постъпва да изучават и все пак никога няма да изчерпят съкровищата на Неговата мъдрост, на Неговата доброта и сила.

Бог възнамерява още в този живот истините на Словото Му да бъдат постоянно разкривани пред Неговия народ. Има един-единствен начин, по който това познание може да се придобие. Можем да разбираме Божието Слово само чрез обяснението на Духа, чрез Който ние дадено. „Нико и не знае Божиите неща освен Божият Дух“; „защото Духът изследва всички неща; да, даже и Божиите дълбини“ (1 Кор. 2:11, 10). А обещанието на Спасителя към Неговите последователи е: „Когато дойде Той, Духът на истината, ще ви доведе до познание на всяка истина... Защото ще приеме от Мен и ще извести на вас“ (Йоан 16:13, 14).

Бог желае човекът да упражнява способностите си да разсъждава, а изучаването на Библията ще засили и възвиси ума му така, както нищо друго. Трябва обаче да се пазим да не божотворим разума, който е подвластен на човешките слабости и недостатъци. Ако не искаме Писанията да останат скрити за на-

шето разбиране, така че да не можем да схванем и най-ясните истини, трябва да имаме простотата и вярата на малко дете, да сме готови да се учим и да молим за помощта на Святия Дух. Чувството за Божията сила и мъдрост, за нашата неспособност да разберем Неговото величие трябва да ни изпълва със смирение. Трябва да отваряме Словото Му със същото свято спр ахочитание, с което бихме влезли в Неговото присъствие.

Когато се доближаваме до Библията, разумът трябва да признае съществуването на една авторитет, по-висш от самия него, а сърцето и умът да се преклопят пред великия АЗ СЪМ.

Има много неща, на пръв поглед трудни или неясни, които Бог ще обясни и ще направи разбираеми за хората, опитващи се да ги разберат. Но без ръководството на Святия Дух ще бъдем постоянно изложени на опасността да изкривяваме Писанията или да ги тълкуваме позрешно. Съществува такова четене на Библията, което е без полза, а в много случаи дори нанася истинска вреда. Когато Божието Слово се отваря без благоговение и без молитва, когато мислите и чувствата не се съсредоточени върху Бога или не са в хармония с Неговата воля, умът бива помрачен от скептицизъм и тогава самото изучаване на Библията засилва съмнението. Врагът поема контрола върху мислите и внушава неправилни тълкувания. Винаги когато хората не се стремят да бъдат в думи и на дело в съгласие с Бога, колкото и да са знаещи, са склонни да се заблудят в своето разбиране за Писанието и не е безопасно да се доверяваме на техните обяснения. Тези, които четат Писанията, за да търсят противоречия, не са духовно проникателни. С този изопачен поглед те ще видят много причини за съмнение и неверие в неща, които всъщност са ясни и прости.

Колкото е маскирана и прикрита да е истинската причина за скептицизма, в повечето случаи това е любовта към греха.

Ученията и ограниченията на Божието Слово обикновено не се приемат от гордото, обичащо греха сърце и хората, които нямат желание да бъдат послушни на неговите изисквания, са готови да се съмняват в авторитета му. За да стигнем до истината, трябва да имаме искрено желание да я разберем, както и готовност да живеем според нея. Всички, които изучават Библията с такъв дух, ще намерят достатъчно доказателства за това, че тя е Божие Слово и ще могат да постигнат такова разбиране на нейните истини, което да ги доведе до спасение.

Христос казва: „Ако иска някой да върши волята Ми, ще разбере учението Ми“ (Йоан 7:17 - рев.пр.). Вместо да задавате въпроси и да представяте несе-

риозни възр ажения по отношение на онова, което не разбирате, изпълнявайте чрез Христовата благодат всичко, което ви е било ясно представено и което сте разбрали. Така ще бъдете в състояние да разберете и изпълнявате и онова, в което сега се съмнявате.

Има едно доказателство, открито за всички - и за най-образованя, и за най-невежия - доказателството на личното преживяване. Бог ни кани да опитаме сами за себе си реалността на Неговото Слово, истинността на Неговите обещания. Той ни кани: „Вкусете и вижте, че Господ е благ“ (Пс. 34:8). Вместо да зависим от думите на някой друг, трябва сами да „вкусим“. Той заявява: „Искайте и ще получите“ (Йоан 16:24). Неговите обещания ще бъдат изпълнени! Те никога не са пропадали, никога не могат да се провалят, никога не разочароват. Когато се приближаваме до Исус и се радваме в пълнотата на любовта Му, нашето съмнение изчезва в светлината на Неговото присъствие.

Апостол Павел казва, че Бог „ни е избавил от властта на тъмнината и ни е преселил в царството на Своя възлюбен Син“ (Кол. 1:13). И всеки, който е преминал от смърт в живот, е в състояние да „потвърди с печата си, че Бог е истинен“ (Йоан 3:33). Такъв човек може да свидетелства: „Аз се нуждаех от помощ и я намерих в Исус. Всяка моя нужда беше задоволена, гласът на душата ми се насити; сега Библията е за мен откровение от Исус Христос. Питам те защо вярвам в Исус? Защото за мен Той е Божествен Спасител. Защо вярвам в Библията? Защото съм чул чрез нея гласа на Бога, Който говори на душата ми“. Можем да сме сигурни, че Библията е истинна и че Христос е Божи Син. Знаем, че не следваме хитро измислени басни.

Ап. Петър увещава братята си да растат „в благодат и в познанието на нашия Господ и Спасител Исус Христос“ (2Петрово 3:18). Когато растат в благодат, Божиите деца все по-ясно ще разбират Неговото Слово. Ще откриват нова светлина и нова красота в святиите истини. За тези истини свидетелства историята на църквата през всички векове и така ще бъде до края. „Пътят на праведните е като светлината на зората, която свети все по-силно и по-силно, докато стане съвършен ден“ (Пр. 4:18).

Чрез вяра можем да погледнем в бъдещето и да се хванем здраво за обещанието, което Бог е дал за нашето духовно израстване: човешките ни дарби и способности се съединяват с Божиите и човек влиза в пряка връзка с Източника на светлината. Можем да се радваме, че Бог в Своята мъдрост е разяснил всичко, което би разколебало вяратани. Онези неща, които са изглеждали трудни за разбиране, един ден ще намерят своето обяснение. И в това, в което нашите ограничени умове са откривали само объркване и разбити намерения, ще открият съвършена хармония. „Сега виждам неясно, като в огледало, а тогава ще виждам лице в лице; сега познавам отчасти, но тогава ще познам така, както съм познат“ (1 Кор. 13:12).

Простата констатация, че Бог съществува, не е в състояние да удовлетвори човешкия дух. Както съзнанието на датето се пробужда от майчина та любов и реч, така и божовдържовеното, което човек носи в себе си, се пробужда чрез личното божие откровение. Но откривали са в Бог на хората?

Книжката „Открий Исус“ ще ви разкаже много неща за Него. А когато Го опознаете по-добре, със сигурност ще Го заобичате!

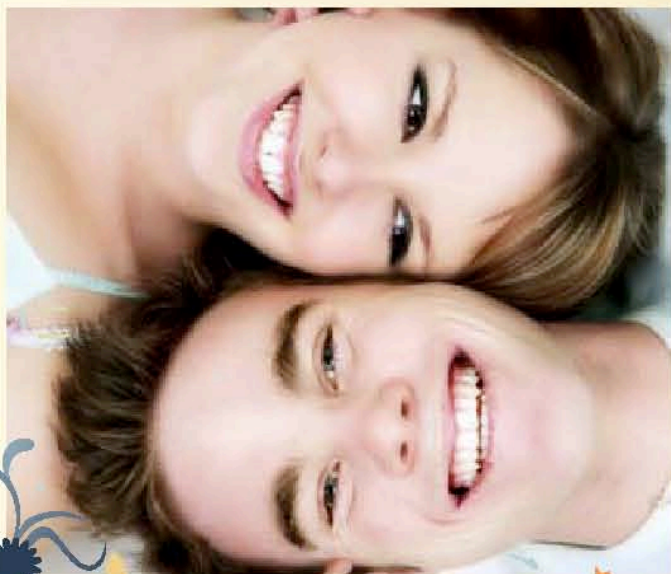
Виж талона на стр. 48

ОТКРИЙ ИСУС

Анонсаия:

- ⊗ Каква е вашата представа за Бога?
- ⊗ Как вие смятате, че е? Кой е?
- ⊗ Как се отнася към проблемите на нашия свят? Има ли нещо общо с тях? А към вашите?
- ⊗ Кой става във Него?
- ⊗ Иска ли Той нещо от вас?
- ⊗ Предлага ли ви нещо?

Щастливи ЗАЕДНО

Божиие деца са призвани да бъдат представители на Христос, да извяват доброта и милостта Му. Както Исус откри истинския характер на Отец, така и ние трябва да разкриваме Христос пред свят, който не познава Неговата нежна, състрадателна любов. „*Както Ти Си Ме изпрати на света - казва Исус, - така и аз изпращам тях на света*“; „*Аз в тях и те в Мен... за да познае светът, че Ти Си Ме изпрати*“ (Йоан 17:18, 23). Апостол Павел казва на Исусовите последователи: „*Вие сте Христово писмо, известно и прочитано от всички хора*“ (2Кор. 3:3, 2). В лицето на всяко от Своите деца Исус изпраща на света по едно писмо. Ако сме Христови последователи, Той изпраща в наше лице писмо до семейството ни и до улицата, на която живеем. Обитавайки в нас, Исус желае да говори на сърцата на хората, които не Го познават. Може би те не четат Библията или не слушат онзи глас, който им нашенва от нейните страници; не виждат Божиата любов, откриваща се чрез делата Му. Но ако сме Исусови представители, може да стане така, че чрез нас те да бъдат доведени до разбиране на частица от Неговата доброта, да бъде спечелена обичта им и да започнат да Му служат.

Християните са като факлоници по пътя към небето. Те трябва да отразяват пред този свят светлината, с която ги озрял Христос. Животът и характерът им трябва да бъдат такива, че чрез тях другите да могат да получат правилна представа за Бога и Неговото дело.

Ако действително искаме да представяме Христос, ще покажем, че служенето на Бога е нещо привлекателно. Християни, които носят в душите си тъга и меланхолия, които роптаят и се оплакват, дават на другите невярна представа за Бога и за християнския живот. Те създават впечатлението,

че не Му е приятно Неговите деца да са щастливи и по този начин дават неправилно свидетелство за небесния си Баща.

Сатана лидува, когато може да доведе Божиите деца до неверие и отчаяние. Той изпитва удоволствие, когато вижда, че не се доверяваме на Бога, че се съмняваме в Неговата готовност и сила да ни спаси. Става му приятно, когато успее да ни накара да мислим, че Бог ще ни причини някакво зло чрез Своето Провидение. Да се представя Бог като такъв, на Когото липсва съчувствие и милост - това е работата му. Сатана представя погрешно истината за Него. Изпълва въображението с фалшиви разбирания за нашия небесен Отец; и вместо умът ни да бъде обогатен с истината, ние твърде често съсредоточаваме мислите си върху тези изопачени представи и обезславяме Бога, като не Му се доверяваме и роптаем против Него. Сатана винаги се стреми да представи религиозния живот като потискащ и лишен от радост. Исква той да изглежда изморителен и труден. И когато християнинът представя чрез собствения си живот този религиозен възглед, чрез своето неверие той поддържа и подкрепя лъжата на Сатана.

Много хора, вървейки по пътеката на живота, се занимават със собствените си грешки и разочарования и сърцата им се изпълват със скръб и обезсърчение. Не е ли имало във вашия живот радостни и светли моменти? Не сте ли преживявали скъпи минути, когато сърцата ви са се разтуптявали от радост в отговор на Божи Дух? Когато поглеждаме назад към прочетените глави от книгата на своя живот, не откривате ли и приятни спомени? Не са ли Божиите обещания като благоуханни цветя, които растат навсякъде по вашия житейски път? Няма ли да оставите тяхната красота и благодат да изпълнят сърцето ви с радост?

Шипките и тръните само ще ви наранят и наскърбят; ако берете все такива неща и ги представяте и на другите, не само че не разкривате пред хората Божиата доброта, но и им пречите да вървят по пътя на живота.

Не е мъдро да събираме всички неприятни спомени от миналото си, за своите грешки и разочарования, да говорим за тях и да се оплакваме, докато най-сетне бъдем съкрушени и обезкуражени. Обезкуражената душа е изпълнена с мрак, тя прогонва Божиата светлина от сърцето и хвърля сянка върху пътя на другите.

Благодаря на Бога за светлите картини, които представя пред нас. Нека спираме вниманието си върху тях, нека съхраняваме благословените обещания на Неговата любов така, че да не ги изпускате от погледа си. Божиият Син, Който напусна трона на Своя Баща, облечайки Божественото Си естество с човешко, за да може да ни освободи от властта на Сатана; победата, която Христос извоюва, за да отвори пред нас небето и да разкрие пред очите ни мястото на Своето присъствие, озарявано от Божиата слава; човечеството, попаднало заради греха в ямата

на гибелта, спасено от Божия Син и връзката му с безпредельния Бог възстановена; човекът, извържал Божествения изпит чрез вяра в Изкупителя, облечен в Христовата правда и издигнат до Неговия престол - това са нещата, върху които Бог иска да размишляваме. „*Елате при Мен, всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя!*“

Когато показваме, че се съмняваме в Божиата любов и не се доверяваме на Неговите обещания, ние обезславяме Бога и наскърбяваме Святия Му Дух. Как би се чувствала една майка, ако децата ѝ постоянно се оплакват от нея, че не им мисли доброто, докато всъщност през целия си живот тя се е стараела да пази техните интереси и да им осигурява всички удобства? Да предположим, че те се усъмнят в нейната обич. Това би разбило сърцето ѝ. Как би се чувствал който и да е родител, ако бъде възприеман по този начин от своите деца? И как се чувстват небесният ни Баща, когато не се доверяваме на Неговата любов, подтикнала Го да пожертва еднородния Си Син, за да имаме живот? Апостол Павел пише: „*Той, Който не пожали и собствения Си Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?*“ (Римл. 8:32). И въпреки това, колко много хора казват, ако не с думи, то чрез постъпките си: „Господ не мисли така лично за мен. Може би Той обича другите, но не и мен“.

Това вреди на душите ни. Защото всяка дума на съмнение, която изговаряме, е покана за изкушението на Сатана. Тя засилва склонността ни да се съмняваме и кара ангелите служители да се отдалечат наскърбени. Когато Сатана ни изкушава, не бива да прозвонаме нищо дума на съмнение или обезкуражение. Ако изберем да отворим вратата пред съмненията, които ни внушава, умът ни ще бъде изпълнен с недоверие и бунтовни мисли. А ако започнем да изразяваме чувствата си с думи, всяко изречено съмнение не само че ще повлияе първо на самите нас, но ще се окаже и семе, което ще поникне и ще даде плод в живота и на други, а после може да е невъзможно да се заличи неговото влияние. И ако ние все пак успеем да преодолеем изкушението и да се измъкнем от примките на Сатана, дали засегнатите от лошото ни влияние хора ще успеят да направят това? Важно е да говорим само неща, които дават духовна сила и живот!

Ангелите слушат внимателно какво свидетелство даваме пред света за нашия небесен Учител. Нека разговорите ни бъдат за Този, Който живее, за да се застъпва за нас пред Отец.

Всички имаме своите изпитания. Имаме скърби, които едва носим, тежки изкушения, на които едва устояваме. Нека не разказваме за трудностите си на смъртни човеци, а да представяме всичко пред Бога в молитва. Нека превърнем в свой принцип това никога да не изговаряме дори една-единствена дума на съмнение или обезсърчение. Можем да направим много за облекчаването на живота на другите и да подкрепим техните усилия с думи на надежда и свято насърчение.

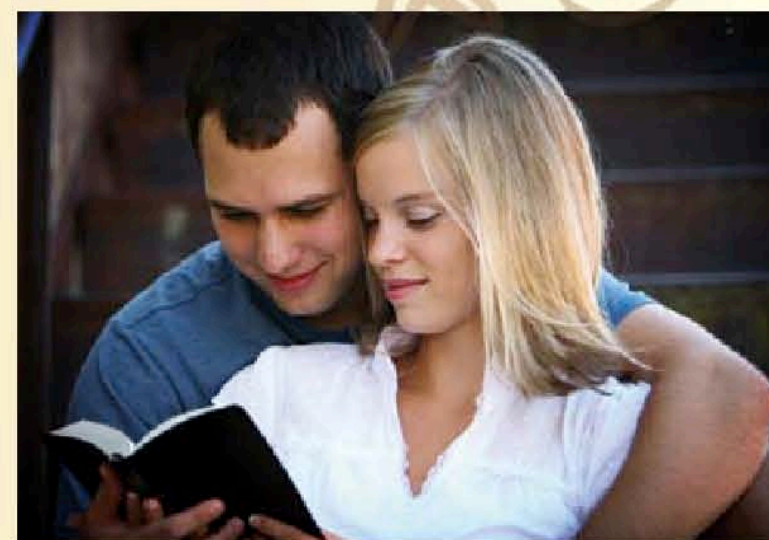
Има много храбри хора, болезнено притиснати от изкушенията, почти готови да се предадат в борбата

със себе си и със силите на мрака. Не ги обезсърчавайте в тежката им битка. Окуражете ги с думи на надежда и сила, които ще ги подкрепят в пътя им. Така от нас ще се излъчва Христовата светлина. „*Никой от нас не живее за себе си*“ (Римл. 14:7). Чрез несъзнателното влияние, което упражняваме над другите, те могат да бъдат насърчени и укрепени или пък обезсърчени и да се отдръпнат от Христос и от истината.

Много хора имат погрешна представа за живота и характера на Христос. Мислят, че Той е лишен от топлина и слънчева светлина, че е строг, суров и лишен от радост. Много често християнският живот се схваща по този начин.

Често се казва, че Исус е плакал, но че изобщо не се знае дали някога се е усмихвал. Нашият Спасител наистина е бил „човек на скърби и навикнал на печал“, защото сърцето Му беше отворено за всички човешки болки. Но макар животът Му да бе живот на себеотрицание и помрачен от болки и грижи, духът Му не беше сломен. Лицето Му не е изразявало скръб и недоволство, а мир и вегротост. Сърцето Му бе извор на живот и навсякъде носеше спокойствие, мир и радост.

Нашият Спасител е бил много сериозен и истински задълбочен, но никога мрачен или меланхоличен. Животът на хората, които имат за образец Неговия, ще бъде изпълнен със сериозни цели. Те ще притежават дълбоко чувство за лична отговорност. Няма да бъдат лекомислени. Няма да си служат с груби шеги и насмешки. Исусовата религия носи мир. Тя не гаси светлината на радостта, не я ограничава, нито помрачава слънчевото, усмихнато лице. Христос дойде не за да Му служат, а за да служи. И когато Неговата любов изпълва сърцата ни, ще следваме примера Му.

Ако пазим в съзнанието си спомена за обидите и несправедливото отношение на другите към нас, ще открием, че е невъзможно да ги обичаме така, както Христос ги обича. Но ако мислите ни са съсредоточени върху удивителната любов и милосърдие, които Исус проявява към нас, тогава ще се отнасяме към тях като Него. Трябва да се обичаме и да се уважаваме независимо от грешките и несъвършенствата, които не можем да не забележим. Трябва да бъдем смирени и да се отнасяме с търпение към грешките на другите. Тогава ще бъдем великодушни и благородни.

**Предлагаме Ви поредицата АЛФА и ОМЕГА
СЕГА на специалната цена от: 30.00 лв.**

**КОПНЕЖЪТ
НА ВЕКОВЕТЕ**
532 стр.

Книгата отдавна е зела водещо място в класиката на християнската литература. Изравана в милиони тиражи, превеждана на десетки езици, тълсана и четена по цял свят, тази великолпна книга се предлага днес и на българския читател. Това е най-заблоченият, най-машабният и същевременно най-увлекателният коментар на четирите евангелия.

**ПРОРОЦИ
И ЦАРЕ**
316 стр.

Пророци и царе проследява свещената история на Израел от цагуването на великия мъдрец Соломон до последните векове преди идването на Месия. Животът на този странен и особен народ, избран от Бога за специална мисия, застава пред читателя в целия си екзотичен колорит и автентичност. Превратностите на онава съдбоносно време изваждат наяве следите на таинствения вековен конфликт между Христос и Сатана.

**ПАТРИАРСИ
И ПРОРОЦИ**
488 стр.

Страниците на тази книга въпат читателя близо шест хилядолетия на зад в историята на човешкия род, както е записана в книгата Битие до времето на библейския цар Давид. Разказват за сътворението на земята и човечеството от Бога, за възникването на злото във вселената, за Всемирния потоп, унищожил една ижлвчлчително преховна цивилизация, за легендаката Вавилонска кула и за увлчожението на древните градове Содоm и Gомор.

**ВЕЛИКАТА
БОРБА**
448 стр.

В страниците на тази необикновена книга е повдигната завесата на скрити факти, останали "зад кулисите" на историята. Разкрити са нейните движещи механизми, покаzano e кой стои зад тях и какви са закономерностите, които ги пъководят. Тя би могла да се печата и разпространява само във време на религиозна свобода, защото "реже" много остро някои от най-установените идеи и институции на днешния ден, особено църковните.

**ДЕЯНИЯ
НА АПОСТОЛИТЕ**
280 стр.

Това е нещо повече от коментар на делата на първоапостолите на Исус Христос, повече от подробен и интригуващ паказ за живота и дейността на главните от тях: Петъл, Яков, Йоан и Павел. Този труд е епопея на великото начало на християнската църква в неговата автентична сила, святост и достойнство.

Виж талона на стр. 48

Псалмистът казва: „Уповавай се на Господа и прави добро; така ще обитава в земята и ще се храниш с увереност“ (Пс. 37:3). „Уповавай се на Господа!“ Всеки ден има своето бремене, своите грижи и проблеми; и как само сме готови да говорим за трудностите и изпитанията си, когато се срещам! На толкова проблеми позволяваме да ни безпокоят, докато всъщност сами им даваме място в сърцето си; позволяваме на толкова много страхове и безпокойства да ни изпълват, ма човек би си помислил, че нямаме състрадателен и обичащ ни Спасител, готов да чуе всички наши молби и да ни помогне във време на нужда.

Има хора, които винаги се безпокоят и сами си създават трудности. Те са обкръжени всеки ден с явни доказателства за Божията любов; всеки ден се наслаждават на изобилните дарове на Неговото Провидение; но все-сем не забелязват тези благословения. Мислите им са постоянно насочени към нещо, от което се страхуват, и това заслепява очите им за онава, за което би трябвало да благодарят. И вместо трудностите да ги насочат към Бога - единствения Източник на помощ за тях, всъщност ги отделят от Него, защото изпълват душите им с безпокойство и недоволство.

Исус е наш Приятел! Цялото небе е загрижено за благополучието ни. Не трябва да позволяваме на грижите и трудностите в ежедневиия живот да смущават умовесте ни и да покриват със сянка челаата ни. Ако допуснем това, винаги ще има нещо, което

да ни измъчва и безпокои. Не трябва да потъваме в самота, която изчерпва силите ни и не ни помага да понасяме по-лесно изпитанията.

Може би имате проблеми в работата си. Може би бъдещето ви изглежда все по-мрачно, а може би ви застрашават големи загуби. Не се отчаявайте! Оставете грижите си на Бога и бъдете спокойни и радостни. Молете се за мъдрост да ръководите живота си разумно, за да предотвратите евентуални загуби или спрания. Правете всичко, което можете, за да постигнете добри резултати. И когато, разчитайки на вашия Помощник, сте направили всичко възможно, приежете резултатите с радост.

Не е Божията воля Неговите деца да бъдат претоварени с грижи. Но Господ е честен с нас. Той не ни казва: „Не се бойте, по вашия път няма да има никакви опасности“. Той знае, че по пътя ни ще има и изпитания, и опасности. Бог няма намерение да изведе народа Си извън този свят на грях и зло, но му посочва сигурно убежище. Молитвата Му за Неговите ученици бе: „Не се моля да ги вземеш от света, но да ги пазиш от лукавия“; „В света - казва Той - ще имате скръб, но дерзайте, аз победих света“ (Йоан 17:15; 16:33).

В Своята Планинска проповед Христос представя на последователите Си ценни уроци, свързани с необходимостта от твърда вяра в Бога. Тези уроци, предназначени да насърчават Божиите деца през

вековете, са стигнали до нашето време с поуките и утехата, които съдържат. Спасителят посочва на последователите си птиците, пеещи радостни песни, необременени от грижи и неспокойни мисли, защото „нито сеят, нито жънат“. Небесният им Баща се грижи за техните потребности. Спасителят пита: „Вие не сте ли много по-ценни от тях?“ (Матей 6:26). Този, Който е готов да удовлетвори всяка нужда на човека и животните, отваря ръката Си и дава необходимото на всички Свои творения. Но птиците сами трябва да си събират семената, защото Бог е пръснал за тях. Трябва сами да събират материали за изграждането на своите малки гнезда. Трябва сами да хранят малките си. Но те вършат всичко това, пеейки, защото „вашият небесен Баща ги храня“. А „вие не сте ли много по-ценни от тях“? Вие като разумни, духовни същества, които могат да се покланят на Бога, не сте ли с много по-голяма стойност от небесните птици? Няма ли Авторът на нашия живот, Неговият Пазител, Този, Който ни е създал по Свои образ и подобие, да се погрижи за нашите потребности, ако Му се доверим?

Христос обръща вниманието на учениците Си към красотата на цветята, като израз на любовта Му към човека, и казва: „Разгледайте полските кремове как растат“. Тяхната прелест галеч нагвърля великолепието и блясъка на цар Соломон. И най-разкошното облекло, дело на човешките умения и изкуство, не може да се сравни със създаденото от Бог. Затова Исус пита: „И ако Бог облича така полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в пещта, няма ли много повече да облече вас, малверци?“ (Матей 6:28, 30). Ако Бог, небесният Художник, дарява увявящите за един ден цветя с такива изящни и разнообразни багри, колко по-голяма грижа ще положи за хората, които е създал по Свое подобие? Този урок на Христос е укор за неспокойните мисли, за притесненията и съмненията на невярващото сърце.

Господ иска всички Негови синове и дъщери да са щастливи, спокойни и послушни. Исус казва: „Моя мир ви давам. аз не ви давам както светът дава. Да не се смущава сърцето ви, нито да се бои“; „Казвам тези неща, за да може да остане Моята радост във вас

ДА СЪХРАНИШ ПРИЯТЕЛСТВОТО

и радостта ви да бъде пълна“ (Йоан 14:27; 15:11).

Щастие, което се търси от егостични побуди, е непостоянно и преходно. То бързо преминава и душата се изпълва със самота и скръб. Радост и удоволствие има само в живота с Бога. Християнинът не е оставен да ходи по несигурни пътища. И дори да нямаме радостите и удоволствията на този живот, все пак можем да бъдем щастливи, гледайки към живота, който ни очаква в бъдещия свят.

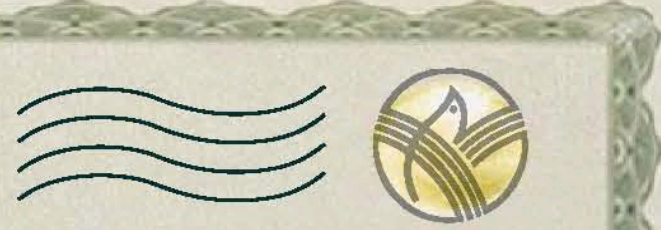
Но дори и в този свят християните могат да изпитват радост от общуването с Христос, могат да имат светлината на Неговата любов и постоянната утеха от Неговото присъствие. Всяка крачка в

живота би могла да ни води все по-близо и по-близо до Исус, да ни открива все по-ясно Неговата любов и да ни приближава стъпка по стъпка до дома на блаженството и мира. „Дотук ни помогна Господ“ (1 Царе 7:12). Той ще ни помага и докрая. Нека по-често поглеждаме към паметните стълбове, напомнящи ни за онава, което е направил, за да ни утешава и да ни спасява от ръката на този, който иска да ни погуби.

Нека пазим винаги свеж в съзнанието си спомена за всички милости, с които ни е обсипвал - свързите, които е пресушавал; болките, които е облекавал; трудностите, които е премахвал; страховете, които е разпръсвал; нуждите, които е задоволявал;

ИЗРЕЖИ ТУК И ИЗПРАТИ НА АДРЕС: ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЖИВОТ, СОФИЯ - 1839, КВ. „ВРАЖДЕБНА“, УЛ. „ОСМА“ №49
тел.: 02/840 62 53, www.newlife-bg.com, order@newlife-bg.com

ДА НЕ

Има ли място за Бог в живота на съвременния човек?

Имате ли нужда от духовна литература, подобна на това издание?

ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЖИВОТ
СОФИЯ 1839
КВ. „ВРАЖДЕБНА“
УЛ. „ОСМА“ №49

благословенията, с които ни е дарявал, така ще се изпълваме със сила, за да можем да издържим и снова, което все още ни предстои да преживеем през оставащата част от нашето поклонническо пътуване.

Като гледаме към бъдещето, не можем да видим друг, освен трудност и проблеми, но можем да погледнем онова, което вече е минало, както и онова, което ни предстои, и да кажем: „Дотук ни поведе Господ“. „Нека дните ти да бъдат според силата ти“ (Втор. 33:25). Изпитанието никога няма да превиши силата, която ще ни бъде дадена, за да го понесем. Тогава нека вършим своята работа там, където сме, и да вярваме, че каквото и да се случи, ще ни бъде дадена сила, съответстваща на изпитанието.

Още малко време и небесните порти ще се отворят, за да минат през тях Божиите деца и Царят на славата ще каже: „Елате, благословени от Мал Овие, наследете царството, приготвено за вас още от създаването на света“ (Матей 25:34).

Тогава изкупените ще бъдат посрещани в дома, който Исус е приготвил за тях. Земята жетели там няма да бъдат зрешиците от земята - мъжци, идиолопклоници, развратници и неверници, а хора, победили Сатана и чрез Божията благодат изградил съвършен характер. Всяка зряковна и склонност, всяко нещо вършенство, което тук ни е измъчвало, там ще бъде премакнато чрез кръвта на Христос; ще ни бъде подарен блясъкът на Неговата слава, многократно превъзхождащ блясъка на слънцето. А моралната крепостта и съвършенството на Христовия характер ще се изпълват с озорна сила от нас. Тогава ще бъдем без петно пред Великия бял престол и ще споделим господството и привилежиите на ангелите.

Като знаем за това цяло наследство, което може да бъде наше, „както ще даде човек в заплата на живота си?“ (Матей 16:26). Той може да е беден, но да живее достойно. Изкупеният и очистен от греха човек, посветен с всичките си благородни сили на служение за Бога, притежава изключителна стойност. На небето в присъствието на Бога и святите ангели царува възвишена радост - радост, която се излива в песни на свят триумф!

ТОВА СПИСАНИЕ ДОСТИГА ДО ВАС БЕЗПЛАТНО, благодарение на хиляди дарители от страната и чужбина и активната роля на фондация „ЗОВ БГ“. Наименованието „ЗОВ БГ“ е акроним (вж. как се пишете букви) от думите Здравие, Образование и Възпитание в България. Основните проекти, върху които фондацията работи са свързани с разпространение на литература и информационни материали. Целта е утвърждаването на основните християнски ценности, традиции и морал, възпитаването, образоването, профилакцията, лечението, изграждането, реализирането и духовното възникване на човешката личност. **АКО ЖЕЛАТЕ ЗАЕДНО ДА ДОСТИГНЕ ДО ПОВЕЧЕ БЪЛГАРИ У НАС И ПО СВЕТА, КАКТО И ДО ТЕЗИ В РАЗЛИЧНИ СОЦИАЛНИ ДОМОВЕ И ЗАТВОРИ БИХТЕ МОГЛИ ДА ДАРИТЕ СРЕДСТВА НА ПОСОМЕНИТЕ БАНКОВИ СМЕТКИ ИЛИ ДА СЕ СВЪРЖЕТЕ С НАС.**

Фондация „ЗОВ БГ“
Град: София 1202
Адрес: ул. Цветан Минаков 11
Телефон: 0889904607
Факс: 028133580
E-mail: zovbg@abv.bg

Банкови сметки на Фондация ЗОВ БГ:
ОББ: Обединена Българска Банка
IBAN: BG55 UBBB 8002 1012 6905 20 (Лева)
IBAN: BG22 UBBB 8002 1419 1956 10 (Евро)
IBAN: BG10 UBBB 8002 1107 4157 10 (Долари)
BIC: UBBBGB33

ИЗРЕЖИ ТУК И ИЗПРАТИ НА АДРЕС: ИЗДАТЕЛСТВО НОВ ЖИВОТ, СОФИЯ - 1839, КВ. „ВРАЖДЕБНА“, УЛ. „ОСМА“ №49

ТАЛОН ЗА ПОРЪЧКА

- Поредица „Алфа и Омега“ 30.00 лв.
- Патриарси и пророци 9.90 лв.
- Пророци и царе 9.90 лв.
- Копиежът на вековете 9.90 лв.
- Великата борба 9.90 лв.
- Дециния на авостомите 5.00 лв.

- Нов стил на живот тв. хор. | лв. хор.
- Наслади му се 18.00 лв.
- За юношите 18.00 лв.
- Владей стреса 18.00 лв. | 15.00 лв.

- Едва започваме 13.50 лв. | 11.50 лв.
- Тайната на сволучивия брак 12.00 лв.
- Страсти Христови 10.00 лв.
- Ново начало 12.00 лв.
- Възстановяване на увредения мозък 5.00 лв.

- Открий Исус 2.10 лв.
- 13 тайни, променящи живота 2.00 лв.
- Библията - можем ли да ѝ се доверим 2.00 лв.
- Желез да вълчува всичко със златения и цени на други книги от издателство НОВ ЖИВОТ.

НАЧИНИ ЗА ДОСТАВКА лосца - с наложен платеж

ПОРЪЧКАТА се заплаща при получаване!
БЕЗПЛАТНА ДОСТАВКА за цялата страна!

Име: _____
Адрес: _____
Град: _____ Код: _____
Тел: _____ GSM: _____
E-mail: _____

СОЕВО МЛЯКО

АКТИВ
25% повече протеин за подсилване на мускулите
Силно сърце
Здрава кост
Нисък GI*/пог55/
*GI - гликемичен индекс

За здравословен живот!

Факти и основни ползи

Лактоза без глутен
холестерол
животинска мазнина

Богати на Калций
Витамин B12
фитостероли
Качествени протеини
Витамин А
Магнезий
Мазнини Омега 3
Минерали
Антиоксиданти
Диетични фибри
Добър източник на

Калций

Витамин B12

Добър източник на

Не алкохолна
джинджифилова бира

Пъла с джинджифилови парченца.
Естествен аромат и качество.
Превъзходен вкус с малко калории

Скоро в

торговската мрежа

www.ganevfoods.com

СОЕВО МЛЯКО ЗА АКТИВНИ ХОРА

С калций 98,5% без мазнини /съдържа 1,5% обща мазнина/

Не съдържа консерванти

Соев деликатес „Фантазия“ с вкус подобен на майонеза, състоящ се от соево мляко и рафинирано слънчогледово масло.
Соево сирене в олио и саламура - натурален растителен продукт, състоящ се от нарязано на кубчета соево сирене, с подправки и без подправки

„Ганев фуудс“ EOOD

3400 Сибилево, ул. „Блазев Явел“ №6
GSM: 0888 815159 тел.: 0675, 8731 e-mail: office@ganevfoods.com

ОБИКНОВЕНО

Предпазни антиоксиданти
Ясен и реен уми
Силно сърце
Здрава кост
Нисък GI*/пог55/
*GI - гликемичен индекс

ШОКОЛАД

Без животински мляко
Високо съдържание на калций
Без холестерол
Добър източник на протеин
богат шоколадов вкус

НАЙ-НЕОБХОДИМОТО

47% от калций RDI*
растителни Омега 3
Фолат
Желязо
Чуросен вкус

*RDI - препоръчителна дневна доза

ЯГОДОВО

Без животинско съдържание/мляко/
Високо съдържание на калций
Без холестерол
Добър източник на протеин
Богат ягодов вкус

АКТИВ
25% повече протеин за подсилване на мускулите
Силно сърце
Здрава кост
Нисък GI*/пог55/
*GI - гликемичен индекс

СОЕВО МЛЯКО ЗА ЖЕНИ

С калций 98,5% без мазнини /съдържа общо 1,5% мазнина/

100% растително

ВАНИЛИЯ

Без животинско съдържание/мляко/
Високо съдържание на калций
Без холестерол
Добър източник на протеин
Богат ванилов вкус

Направено от ЕСТЕСТВЕНИ цели соеви зърна

Ние не προσибаме захар, а използваме ванилин и ванилин.

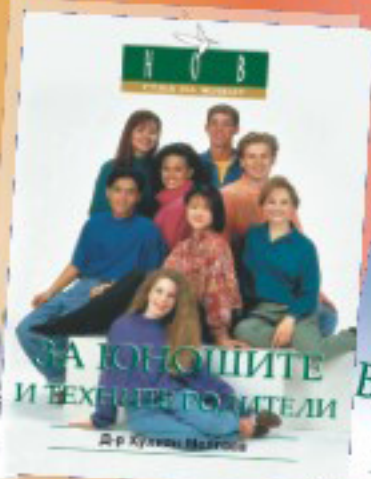
СОЯЧИНО

Без животинско съдържание/мляко/
Високо съдържание на калций
Без холестерол
Добър източник на протеин
Богат вкус на кафе*

*продуктът не съдържа кофеин

ПОРЕДИЦА „НОВ СТИЛ НА ЖИВОТ“

ИЗДАТЕЛСТВО
НОВ ЖИВОТ

НАСЛАДИ МУ СЕ!

Автор: Д-р Х. Д. Павлова, 190 стр.
 Птицоема, мукозна издание,
 Твърди корици 24.80 лв.

Една истинска енциклопедия по рационално хранене и насюдна книга за здравею на цялото семейство.

- * Но в цялостен стил за живот в здраве и базис съставките за вярната и възможната за съвременната медицина наука
- * Такава е на как здравите и дълголетни народи в света
- * Авторската диета
- * Осените решаващи фактори за здравето и как да се реализат
- * Параналата за базисна хранителна здраве
- * Последните открития, свързани със забавяне на стареенето
- * Точно как витамини, минерали и здравите вещества са необходими в даден случай и чрез ко в крайно гат да се забавят
- * Ефективна, но безредна диета за отслабване
- * Практични съвети за рачно хране, вярно съобразно в изуско днешно нею за цялото семейство

ЗА ЮНОШИТЕ И ТЕХНИТЕ РОДИТЕЛИ

Автор: Д-р Хуман Мелгоса, 192 стр.
 Птицоема, мукозна издание
 Мени корици 20.00 лв.
 Твърди корици 24.80 лв.

Авторът предлага практични модели за общуване с юношите, помагачи за правилното развитие и оформяне на характера им.

- * 10 закона за родителите за тях веднага
- * Как да превземем гнев в ролята между поколенията?
- * Какво всъщност юношите от свояте родители?
- * Какво трябва да знаят юношите за родителите си?
- * Мислата за разбирание резултат от изясната на общуване
- * Приятелските връзки оазис или животни?
- * Как да предотвратим самоубийствата сред тях веднага?
- * Истияското значение на разукотичане в всяко го гешектени отношения за вярно разясняване
- * Хазартът върхът без злия
- * Психическа и физиологична в ролята, в робен и, свързани със сексуалността, как често срещават в си личва сиуцера (ако режиса в бутелка)

ВЛАДЕЙ СТРЕСА!

Автор: Д-р ХУМАН МЕЛГОСА, 192 стр.
 Птицоема, мукозна издание
 Мени корици 20.00 лв., твърди корици 24.80 лв.

На СТРЕСА се дължат и не малко случаи на неестествена смърт от катастрофи, злополуки, убийства и самоубийства. Важно е ДА МОЖЕМ И ДА ЗНАЕМ как да помогнем на себе си и на близките си!

- * Факти за всякаквите вярности и за стреса и как да го разпознаваме вярно
- * Начините да променим напаса са свързани тя
- * Физиологичните и психологичните реакции за стреса
- * Идеи за адекватно разпознаване на вярности и междуличностите от оазиса
- * Как да контролираме и как да управим стресовите вярности
- * Тестове за самоощеняване на вярности за СТРЕС
- * 5-дневен план за справяне със СТРЕСА, който ще ви покаже как да разпознаете вярности всички високи в света, вярности и таз вярности

Повечето хора се подготвят повече, за да получат шофьорска книжка, отколкото за избора на подходящ партньор в живота. И не е чудно след това, че има толкова много катастрофи по магистралта на любовта. Този курс съдържа теми за всяко: секс и пари, гнев и конфликт! Ние поглеждаме и изпитам, откъдето хората вземат силните идеи за любовта - родителите и филмите - което винаги създава проблеми. Вторият част на този курс е за уменията да бъдеш Родител. Как да говорите така, че децата ви да слушат!

► online: www.zov-media.org
 ► кореспондентно: 9010 Варна, ПК 56